

klíčová slova: odborný text společenskovední, diplomová práce, seminární práce, odkazový aparát, publikační etika, ústní prezentace

Recenzoval prof. PhDr. Petr Mareš, CSc.

Vydalo SOCIOLOGICKÉ NAKLADATELSTVÍ (SLON),
Praha 2005.
Vydání první.

Ediční řada *Studijní texty*, 34. svazek.
Redigují Alena Miltová a Jiří Ryba.
Odpovědná redaktorka Alena Miltová.

Návrh obálky, grafická úprava a sazba Studio Designiq.
Vytiskla tiskárna ÚJI, a.s., Elišky Přemyslovny 1335, Praha-
Zbraslav.

Adresy vydavatelů:
Alena Miltová, Rabyňská 740/12, Praha-Kamýk.
Jiří Ryba, U Národní galerie 469, Praha-Zbraslav.

Adresa nakladatelství:
SOCIOLOGICKÉ NAKLADATELSTVÍ
Jilská 1, 110 00 Praha 1
redakce@slon-knihy.cz
www.slon-knihy.cz

© Jadwiga Šanderová, Alena Miltová 2005

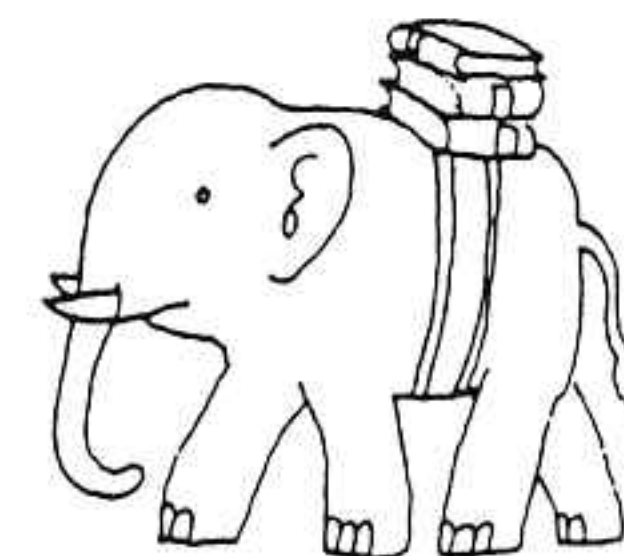
ISBN 80-86429-40-7

Jadwiga Šanderová

JAK ČÍST A PSÁT ODBORNÝ TEXT VE SPOLEČENSKÝCH VĚDÁCH

Několik zásad pro začátečníky

spolupracovala Alena Miltová

STUDIJNÍ TEXTY
PRAHA 2005

I. JAK ČÍST ODBORNÉ TEXTY

Má vůbec smysl a oprávnění poučovat vysokoškolské studenty, byť jsou teprve na začátku studia, o tom, jak mají číst? Všichni úspěšně složili maturitní zkoušku, což bez schopnosti číst není možné. Mnoho vysokoškolských pedagogů, a nejen příslušníků starší generace, v této souvislosti nejspíš řekne, že generace dnešních studentů čte daleko méně než generace předchozí, což vede k tomu, že většina z nich vlastně číst neumí. Podle mých zkušeností jsou mezi studenty v tomto ohledu, podobně jako v řadě jiných, výrazné rozdíly. Setkávám se s velmi sečtělými uchazeči o studium, kteří přečetli a promysleli několik náročných literárních děl a mají vcelku dobrý přehled o populárně naučné literatuře v oboru, který chtějí studovat. Někteří z nich tu a tam prostudovali i nějakou ryze odbornou práci. Zároveň však není neobvyklé, že se ke studiu hlásí mladí lidé, kteří toho kromě učebnic a pár knih z tzv. povinné četby mnoho nepřečetli. Na otázku, co čtou ve volných chvílích, upřímně odpoví, že vlastně mnoho nečtou, zejména v poslední době neměli čas, protože se učili k maturitě a připravovali k přijímacím zkouškám.

Drtivá většina začínajících studentů humanitních oborů má tu větší, tu menší zkušenost s četbou beletrie, případně populárně naučné literatury. S odbornými texty v pravém slova smyslu přišli do styku jen výjimečně. Hlavním zdrojem jejich dosavadního poznání byly téměř výlučně učebnice, v nichž je zpravidla přesně vyznačeno, co je třeba si zapamatovat, a v nichž jsou jednotlivé informace logicky řazeny od nejjednodušších k náročnějším a jedna logicky vychází z druhé. Novější učebnice dokonce stále častěji zahrnují i návod, jak je používat, aby se člověk co nejrychleji naučil co nejvíc. Studenti prvních ročníků společenských věd bývají často zaskočeni, když zjistí, že na vysoké škole s učebnicemi ani zdaleka nevystačí, že k některým kursům dokonce ani žádná učebnice tohoto typu neexistuje a že budou muset prostudovat stovky stránek odborných textů, které mají většinou k učebnicové názornosti velmi daleko. Nejen, že v nich nenaleznou žádný návod, ale autoři většiny textů předepsaných ke studiu často předpokládají poučeného a v oboru sběhlého čtenáře. Ve svých úvahách vycházejí z různých koncepcí, na něž jen povšechně odkáží, aniž alespoň naznačí, v čem spočívají. Používají pojmů, s nimiž se studenti dosud neseťkali a které mnohdy nenaleznou ani ve slovníku, protože nevědí, pod jakým heslem je hledat. Autoři

odborných statí zároveň předpokládají čtenáře obeznámeného se základní klasickou i současnou literaturou vztahující se k tématu, takže se například čtenář dozví, že se autor textu přiklání spíše k Weberovu než Marxovu pojetí třídy. Porozumět takové větě znamená prostudovat přinejmenším dvě rozsáhlá hesla ve slovníku, a ani potom člověk nemusí být o mnoho chytřejší.

Často pozoruji, jak nemálo studentů prvních ročníků upadá do rezignované letargie plynoucí z pocitu absurdity a nereálnosti požadavků, které na ně pedagogové kladou. „Proč nám nejdříve nevysvětlí všechny pojmy a teorie, a teprve potom nepředepíšou texty ke čtení?“, kladou si studenti spíše řečnickou otázku. Takový na první pohled logický požadavek je však v zásadě nesplnitelný. Má-li student porozumět jednotlivým problémům a oboru jako celku, musí se s nimi seznamovat v kontextu autentických úvah jednotlivých badatelů. Předepsané texty jsou především námětem k promýšlení a nikoli souborem fakt k mechanickému zapamatování. Nestačí vědět, co které slovo znamená a jakou teorii kdo formuloval. Jde o to pochopit problém a uvědomit si, že má různá řešení, která závisí na tom, z jakého hlediska k němu přistupujeme. Toho nelze dosáhnout jinak než četbou autentických textů. Učebnice jsou jen zhuštěnou a tudíž vždy do jisté míry zkreslenou informací o tom, jak jednotliví badatelé určitý problém řešili. Dozvíme se z nich o teorii, což neznamená, že jsme se s teorií seznámili. Znat obor znamená znát odbornou literaturu, nikoli učební texty. Průpravou pro četbu odborných textů nikdy nemůže být memorování učebnic, ale jen studium textů samých.

Celkovou nejistotu studentů posilují další problémy, s nimiž se začínající odborník ve společenských vědách musí potýkat. Většina společenských věd se dramaticky liší od běžné představy vědy. Nejsou uceleným systémem poznatků, s nímž se lze postupně seznamovat od nejjednodušších k nejnáročnějším, kdy ty jednodušší představují logický základ k pochopení těch složitějších, takže lze systematicky a postupně pronikat do vědního oboru jako celku. Ne dosti na tom, na otázky, které tyto vědy řeší, dávají odborníci jen zřídka jednoznačné odpovědi a ty, které dávají, navíc znova a znova zpochybňují. Ačkoli jsou sociální vědy, podobně jako přírodní, založeny na kumulaci poznání, jejich protagonisté se při řešení téměř každého problému vracejí na začátek k jeho původní formulaci a východiskem bádání často bývá nové a nové kritické

hodnocení dosavadních přístupů a řešení. K jednomu a témuž problému se přistupuje z nejrůznějších úhlů pohledu a obor jako celek připomíná spíše než pravidelný obrazec, rozvíjející několik základních motivů, pestrou tapiserii, jejíž logiku a strukturu nelze odhalovat kousek po kousku, protože se vyjeví, teprve až uvidíme obraz celý.

Začínající studenti jsou proto nuceni číst texty, kterým někdy zpočátku nerozumí téměř vůbec a které až po značném úsilí pochopí jen částečně. Ti s bohatšími čtenářskými zkušenostmi na tom bývají lépe, protože zpravidla už byli konfrontováni s náročnějším textem (ne nutně odborným), jehož pochopení je stálo určité úsilí. I tito zkušenější čtenáři se však cítí zaskočení, chtějí-li předepsanému textu porozumět zcela. Prvotní vervu a nadšení v prvním ročníku tak často střídá velké rozčarování až zklamání v ročníku druhém. Teprve v prvním semestru třetího ročníku začínám pozorovat, že většině studentů se mozaika oboru začíná skládat do srozumitelného obrazu. Není zřejmě jiné cesty než se s obdobím nejasností a pochybností smířit, nepropadat panice, ani neupadat do rezignované pasivity, tím méně ztrácet víru ve vlastní schopnosti. V následujícím textu chci ukázat, že počáteční tápání je zcela přirozené, neboť jde o běžnou etapu studia společenských věd. K jejímu zdolání předkládám několik informací a rad, které se mi osvědčily jako čtenáři, autorovi i učitelé.

V první kapitole vysvětlím, čím se odborné texty liší od beletrie a učebnic. Kapitola druhá je návodem, jak při studiu odborného textu postupovat. Třetí kapitolu jsem věnovala drobným žánrům odborné literatury, jejichž smyslem a cílem je pomoci odborníkům a badatelům snadno se orientovat v kvapem se zvětšujícím objemu textů.

1. V čem jsou odborné texty jiné než ostatní

Výše jsem naznačila, že při četbě odborných textů se začátečník musí potýkat s mnoha problémy. Každý už jistě zjistil, že i v rámci beletrie a ostatní populární literatury se některé knihy čtou snadno, zatímco při četbě jiných je třeba vynaložit určité intelektuální úsilí. Jinými slovy, knihy se liší v tom, jak velkou spolupráci od nás jejich autoři vyžadují. Známy psycholog a sociolog Erich Fromm to formuloval takto:

„Čtení umělecky bezcenné, laciné povídky je formou denního snění. Nepřipouští tvořivou reakci: text hltáme právě tak jako televizní pořad nebo jako smažené brambůrky, které přežvykujeme při dívání se na televizi. A román, řekněme od Balzaka, můžeme číst s vnitřní spoluúčastí, tvořivě – tj. v modu bytí. Čtenář, jehož zvědavost byla podrážděna, chce poznat zápletku; chce znát rozřešení; zemře hrdina nebo zůstane na živu, bude hrdinka svedena či nikoli? Román mu poskytuje jakousi přehru vzrušení; šťastným nebo nešťastným koncem vrcholí zážitek; když čtenář pozná konec, má celý příběh skoro tak skutečně, jako by ho vyšťoural ze svých vlastních vzpomínek. Ale své poznání nerozšířil, nepochopil postavu románu a tak neprohloubil svůj vhled do lidské podstaty, aniž získal poznání sama sebe“ [Fromm 1992: 35].

Základní rozdíl je zhruba v tom, že některé knihy – tzv. čtení k vodě nebo do vlaku – můžeme číst v zásadě pasivně, protože mají jednoduchou zápletku a jediné, co nás nutí v čtení pokračovat, je dozvědět se její rozuzlení; případně nejde o nic jiného než o pár humorných situací pro zasmání. Existuje ovšem mnoho knih určených náročnějším čtenářům, jejichž autoři chtějí, aby se čtenáři zamysleli nad nějakým obecnějším problémem. Nutí je k aktivnímu čtení. Existují samozřejmě knížky, povídky a podobné texty, které jsou přímo k pasivnímu čtení určeny a jejichž cílem není nic víc než čtenáře pobavit. Naznačuje to sám název tohoto typu literatury – odpočinková četba. Četba těchto knih má jistě svůj smysl a opodstatnění. Chybou však je, přistupujeme-li takto pasivně ke každé knize.

Číst tedy můžeme pasivně nebo aktivně. Rozdíl mezi pasivním a aktivním čtením popisuje výše citovaný badatel Erich Fromm ve své, mnoha studenty značně oblíbené, knize *Mít nebo být*, která je především kritikou konzumního přístupu k životu. V této sou-

vislosti hovoří o dvou základních postojích k životu (používá pojmu *modus*), a to o životním stylu, jehož cílem je vlastnit pokud možno co nejvíc věcí a povrchních zážitků (*modus mít*), a stylu, jehož cílem je život bohatě prožít (*modus být*). Životní postoj se odráží i v tom, jak se člověk staví k poznání. Zda se spokojí s tím, že je informovaný (má mnoho konkrétních znalostí), či zda touží něčemu porozumět, dosáhnout poznání v určité oblasti. Kdo žije v modu mít, má nejrůznější znalosti a poznatky, kdo zvolil *modus být*, něco skutečně zná [c.d.: 30–31]. Součástí těchto dvou přístupů k poznání je mimo jiné i způsob, jakým člověk čte. Přivykl-li pouze pasivnímu čtení, nebývá schopen porozumět textům předpokládajícím aktivní přístup. Fromm poukazuje na paradoxní vliv školy, který je v této souvislosti vlastně negativní.

„Škola se snaží každému studentovi poskytnout určité množství ‚kulturních hodnot‘ a na konci školní docházky mu jako *vlastníkovi* osvědčí alespoň minimum tohoto množství. Vedla studenty tak, aby uměli reprodukovat hlavní myšlenky autorů. Tak ‚znají‘ Platóna, Aristotela, Descarta, Spinozu, Leibnize, Kanta, Heideggera, Sartra. Rozdíl mezi různými stupni vzdělání od střední školy po vysokou je hlavně v množství získaného kulturního ‚zboží‘, jež je zhruba úměrné množství materiálního majetku, který pravděpodobně bude v dalším životě žák vlastnit. Ti takzvaní znamenití studenti nejpřesněji opakují to, co ten který z různých filosofů kdy řekl. Jsou jako dobře informovaný průvodce v muzeu. Čemu se neučí, je to, co přesahuje toto křečkování znalostí. Neučí se klást otázky filosofům, rozmlouvat s nimi, neučí se uvědomovat si, kdy si filosofové sami protiřečí, kdy bud' určité problémy pouštějí ze zřetele, nebo se jim obratně vyhnou, neučí se rozlišovat mezi tím, co přinesli nového, a těmi myšlenkami, které jsou poplatné ‚common sense‘ jejich doby; neučí se slyšet tak, aby byli s to rozlišit, kdy z autorů mluví jejich rozum a kdy spolu hovoří rozum i srdce; neučí se odhalovat, zda jsou autoři původní, nebo zda předstírají – a mnohem více věcí“ [c.d.: 35].

Bez poznatků se jistě neobejdeme – určitá suma znalostí je předpokladem poznání. Člověk nemůže neustále listovat ve slovnících nebo brouzdat po internetu. Znalosti jsou však jen předpokladem, nikoli vlastním cílem skutečného studia. Tím je poznání. Hladové získávání dalších a dalších poznatků často vede ke knihomolství, kdy člověk tak dlouho shromažďuje nové a co nejaktuálnější poznatky, až zjistí, že se jeho profesní dráha

chýlí ke konci a on svému oboru stále ještě nerozumí a k ničemu v něm nepřispěl, protože nenašel čas, aby nakřečkované poznatky tvořivě využil a dále rozvinul.

S určitým zjednodušením lze říct, že poznatky získáváme především z učebnic, slovníků, encyklopedií apod. Poznání se postupně dobíráme aktivním čtením – studiem – odborné literatury a vlastní badatelskou činností. Odborný text vždy předpokládá aktivního čtenáře, což je nepominutelný, nikoli však jediný specifický rys tohoto typu literatury. Od beletrie, popularizační a další literatury se odborné texty liší zejména svou funkcí. Odborná literatura je především nástrojem spolupráce a komunikace společenství badatelů a odborníků, kteří budují, rozvíjejí určitý obor lidského poznání a hledají pro jeho výsledky uplatnění v životě lidí.

Významným předpokladem vývoje kteréhokoli oboru lidské činnosti je spolupráce lidí. Určitý problém není třeba řešit vždy, kdykoli se objeví. Jakmile je nalezeno řešení, využívají ho ostatní, dokud někdo nepřijde na řešení účinnější. V odborné práci (zejména ve vědě) se taková spolupráce rozvíjí a pěstuje zcela cílevědomě a do značné míry formalizovaně. Odborné stati a knihy jsou prostředníkem – chcete-li médiem – spolupráce odborníků nebo vědců v určitém oboru. Ačkoli si dnes mohou své zkušenosti předávat osobně na nejrůznějších konferencích, pracovních zasedáních, v rámci výměnných pracovních pobytů apod. daleko snadněji, než tomu bývalo kdysi, je psaný text i nadále velmi významným nástrojem kooperace a výměny zkušeností, tudíž nezbytnou součástí vědecké a odborné práce. Odborný text je proto vždy především zprávou o bádání, z níž bychom se měli dozvědět, jaké cíle si autor vytkl (na jaké otázky chce odpovědět), z jakých předpokladů vycházel, jak jeho badatelská činnost probíhala (jakých použil metod) a k jakým výsledkům dospěl. Z textu by mělo být naprosto jasné nejen, jak na otázky, které si vytkl, autor odpovídá, ale také o jaké argumenty své odpovědi opírá. Měl by rovněž informovat o tom, na jaké překážky narazil a jak se s nimi vyrovnal, případně o dalších významných okolnostech, s nimiž se na cestě k řešení daného problému setkal. Všechny tyto informace jsou pro jeho kolegy zabývající se danou problematikou důležité a ty také v textu hledají.

2. Hlavní zásady studia odborných textů

Při studiu odborné literatury stojíme před dvěma základními úkoly. V první řadě musíme textu a problému, o němž pojednává, porozumět (to předpokládá aktivní čtení). Zároveň však musíme číst hospodárně, což znamená jen tolik, kolik jsme schopni aktivně zpracovat. Tyto dva požadavky jsou na první pohled v přímém rozporu se situací studentů společenských věd, kde úspěch ve studiu předpokládá zvládnout někdy až tisíce stránek nejrůznějších textů. Studenti se proto musí naučit číst nejen aktivně, ale také účinně (efektivně). Veškeré texty předepsané ke studiu nemohou ani při nejlepší vůli důkladně, řádek po řádku, prostudovat.

Efektivní čtení je dovednost, která je užitečná nejen studentům, ale všem odborníkům a badatelům, kteří se musí dobře orientovat ve svém oboru. Musí být totiž obeznámeni nejen s texty, které jsou v dané oblasti považovány za základní (klasické), ale musí být také na úrovni doby – vědět o nejnovějších význačných výsledcích bádání. To od nich vyžaduje, aby průběžně sledovali obrovské množství stran odborného textu (ve společenských vědách jde o tisíce stran ročně), což ovšem neznámá, že je musí všechny důkladně prostudovat. Některé jen rychle prolistují, aby zjistili, zda a nakolik souvisí s problematikou, jíž se zabývají, většinu po přečtení dvou tří klíčových odstavců odloží a některé nečtou vůbec. O všech textech, které prolistují nebo částečně přečtou, si však vedou záznamy, aby je mohli využít ve své další práci, případně se k nim vrátit. Počet prací, které odborníci studují důkladněji, rychle klesá spolu s tím, jak se prohlubuje jejich badatelská zkušenost v dané problematice.

Vzdor tomu, že studenti nemají žádné odborné zkušenosti a veškeré problémy jsou pro ně zpravidla zcela nové, musí se naučit v textech, jež mají předepsány, identifikovat klíčové pasáže a těm věnovat prvořadou pozornost. Praxe však často bývá jiná. Nejedna student se náročným textem úporně prokousává řádek po řádku s přesvědčením, že nemá smysl postupovat dále, dokud plně neporozumí všemu, co dosud učetl. Textem se prodírá velmi pomalu a zřídka kdy dospěje až k jeho konci. Pokud snad přece jen takto přečte text celý, sotva je schopen říct, čeho se vlastně týká. Snaží-li se porozumět úplně všemu, není s to oddělit ústřední myšlenku (hlavní obsah sdělení) od detailů, jež autor

uvedl spíše pro doplnění. Takový student se pak často cítí podveden, či propadne pocitu méněcennosti. V lepším případě dospěje k přesvědčení, že pedagog má přemrštěné nároky, v horším začne pochybovat o svých schopnostech a nezřídka dojde k závěru, že ke studiu daného oboru, ne-li studiu vůbec, nemá potřebné předpoklady.³ Problém je v tom, že jeho přístup nebyl rozumný. Klíč k některé náročné pasáži často bývá v textu později. Teprve když pochopíme, kam autor směřuje, případně zjistíme, že některé „temné“ pasáže mají spíše doplňkový charakter, či základní myšlenku jen rozvádějí do větší hloubky a je proto nejlepší je alespoň pro začátek vynechat, začne být text srozumitelný.

Abychom textu porozuměli, je třeba nejdříve nalézt klíčové pasáže, ujasnit si, jaké jsou jeho hlavní myšlenky (která tvrzení jsou základní), uvědomit si, jaké argumenty na jejich podporu autor uvádí (na jakém základě k nim dospěl), a zvážit, nakolik jsou silné – v čem spočívají jejich přednosti a slabiny. Dospět k hlubšímu pochopení většiny odborných textů je pro začátečníky obtížné a na základě jednoho přečtení prakticky nemožné. Vedle určité zkušenosti a schopností, které lze vypěstovat jen studiem a psaním vlastních odborných textů, předpokládá hlubší vhled do textu i určitý typ myšlení, jemuž se student zpravidla naučí také až během studia. Počáteční nedostatek zkušeností lze nahradit tím, že text čteme alespoň dvakrát a o čteném si pořizujeme poznámky.

Nejprve podrobněji rozeberu, v čem spočívá aktivní čtení (jak porozumět tomu, co čteme), potom uvedu několik mnoha odborníky vyzkoušených rad, jak si o tom, co jsme přečetli, pořizovat záznamy. Nakonec vysvětlím, jak si lze učinit přehled o literatuře v oboru našeho zájmu, aniž bychom museli přečíst vše, co se publikuje.

2.1 Jak číst aktivně

Výše jsem naznačila, že číst se dá minimálně dvěma způsoby (aktivně a pasivně). Před dvěma sty let anglický básník *Samuel*

³ Ačkoli ani to nelze zcela vyloučit, je podle mých zkušeností prakticky každý student schopen se s texty, jež jsou předepisovány, vyrovnat. V mnoha případech však musí mít dostatek vůle a ochoty nechat si poradit.

Taylor Coleridge stanovil čtyři základní typy čtenářů a využil přitom výmluvných příměrů:

1. *Přesýpací hodiny*, které nezachycují nic a spokojí se s tím, že knihou jen tak procházejí, jako by jí měřili čas.
2. *Houby*, které absorbují všechno, co čtou, a mohou to vrátit téměř ve stejném stavu, jen trochu zašpiněné.
3. *Síta*, která zadržují jenom sraženiny a kaly ze čtené tekutiny a jsou s to vracet tyto pevnější substance téměř ve stejném stavu, jen trochu zašpiněné.
4. *Diamanty Mogulové*, stejně cenné jako vzácné, kteří mají ze čteného prospěch a (odrážejíce, lomíce a obohacující) umožňují druhým získávat prospěch ještě vyšší.
[Holub 1987: 112].

Styl „přesýpací hodiny“ vlastně žádné čtení není, je to spíše jen prohlížení. V kapitole věnované efektivitě čtení uvidíme, že i takové prohlížení odborného textu může být užitečné. Čtení ve stylu „houba“ je typické pro tzv. chodící encyklopedie, což jsou lidé, kteří udivují svými znalostmi, jež však většinou nejsou schopni dávat do širších souvislostí a vyvozovat z nich nové poznatky nebo dosáhnout hlubšího poznání (Frommův *modus mīt*). Aktivním čtením – cílem, k němuž směřujeme – je nejnáročnější styl „diamant“ a cestou, jak k němu dospět, je styl „síta“.

Zásada, že odborný text je třeba číst aktivně, vypadá na první pohled prostě. Ve skutečnosti však nejde o nic triviálního. Drtivá většina absolventů středních škol podle mých zkušeností aktivně číst neumí a nemálo z nich se s odbornými texty potýká ještě ve třetím ročníku na vysoké škole. Buď se snaží vše pochopit na poprvé, nebo naopak zůstanou u prvního, často jen povrchního a v zásadě pasivního čtení (někde mezi „přesýpacími hodinami“ a „sítem“), kdy se spokojí s tím, že si zapamatují některá tvrzení (často ta méně podstatná). Pokud někteří dokáží reprodukovat základ autorova sdělení, nejsou už schopni uvést, o jaké argumenty je autor opírá.

Jak tedy číst skutečně aktivně? Můžeme si to představit jako svého druhu interview s autorem. Jako bychom autorovi kladli otázky a odpovědi v textu hledali sami. Naučit se klást otázky, které vedou k jasným a jednoznačným odpovědím, je základním předpokladem uspořádaného myšlení a tudíž každé odborné a vědecké práce. Dobře položené otázky orientují naše úvahy

správným směrem, naučí nás myslet a psát způsobem adekvátním danému oboru. Nemluvě o tom, že učíme-li se aktivně číst, zároveň se tím učíme srozumitelně psát. A naopak, snažíme-li se jasně a přehledně vyjádřit svoje myšlenky písemně, tříbíme si myšlení, což nám pomáhá pochopit a kriticky zhodnotit texty druhých. Jinými slovy, schopnosti aktivně číst, srozumitelně psát a kriticky myslet se vzájemně posilují.

K tomu, jak postupovat a na co se v odborných textech soustředit, nelze podat nějaký univerzální návod. Jak konkrétně formulujeme otázky, které autorovi klademe, záleží na mnoha okolnostech. Důležitou roli samozřejmě hraje kontext, v němž daný text čteme, či cíl, který při čtení sledujeme. V každém textu hledáme něco jiného. Vždy je však třeba nejdříve získat základní přehled o textu jako celku a udělat si představu o tom, co nás při jeho studiu čeká. Zpočátku otázky zpravidla stanoví pedagog – zejména jde-li o seminární formu výuky – a je jistě vhodné z nich vyjít. Čím dříve se však začneme snažit formulovat otázky sami, tím rychleji se naučíme odborné texty číst a tím hlouběji začneme do oboru pronikat. Za určité pohodlí jasně daného vodítka, jak text číst, totiž zpravidla zaplatíme určitou ztrátou informace, protože potom text nevnímáme v celé jeho plasticitě a do jisté míry o něm získáme zkreslený dojem. Hledáme-li v textu odpovědi na otázky, které jsme formulovali sami, stojí nás to zpravidla více námahy, než když se spokojíme s cestou, kterou vyznačil pedagog, získáme však hlubší povědomí o tom, čím vším se autor textu zabýval a jakými cestami se ubíral. Mnoho textů, zejména těch, které představují základy oboru, sleduje několik myšlenek a mívá proto několik rovin. Zaměříme-li se jen na jednu z nich, můžeme přehlédnout ostatní. Ačkoli máme pocit, že je nám text důvěrně znám, seznámili jsme se s ním jen částečně. K mnoha textům bývá užitečné, častěji však nutné, se během studia a následující odborné dráhy vrátit i několikrát. Při každém dalším čtení si z nich odneseme něco nového nebo i něco jiného než po čtení prvním. Text se nám později vybaví i v dalších souvislostech, což nás přiměje se k němu vrátit. Takové návraty pomáhají osvětlit různé problémy z více stran a lépe se seznámit s oborem.

Porozumět textu znamená umět bez zaváhání odpovědět na tři základní otázky: 1. Jakým problémem se autor zabývá (jaké otázky si klade)? 2. K jakým závěrům dospěl (jak na otázky odpově-

děl)? 3. O co své závěry opírá (jaké argumenty na jejich podporu uvádí)? Nejdříve přečteme text celý. Nesrozumitelné věty vynecháváme a pátráme po jádru textu, tj. po pasážích, v nichž tušíme odpovědi na své otázky. Vrátime-li se k výše zmíněné typologii způsobů čtení, znamená to, že začneme metodou „síta“. Ne vždy se zdaří odhalit klíčové pasáže hned při prvním čtení a musíme to zkoušet znova. Jakmile identifikujeme odstavce, které jsou pro porozumění textu klíčové, čteme je podrobněji. To znamená, že výše uvedené otázky rozložíme do několika konkrétnějších, které se přímo vztahují k textu. Pokud se nám nedaří na ně odpovědět a text je i nadále nesrozumitelný, snažíme se zjistit, co nám brání do něj proniknout. Vedle komplikované větné stavby to nejčastěji bývají neznámá slova nebo termíny.

Principiálně vzato bychom termíny, které jsou pro pochopení textu rozhodující, měli znát z přednášek kursu, k němuž byl text předepsán. Pokud tomu tak není, může to mít v zásadě čtyři důvody. 1. Jde o termín, o němž se předpokládá, že je studentům znám (z jiných kursů nebo střední školy). 2. Termín je v textu vysvětlen poději. 3. Jde o slovo užívané v běžné řeči v poměrně volném smyslu, které má však v rámci určité teorie zcela přesně definovaný význam. 4. Jde o termín, s nímž jsme se dosud neseptkali, a přednášku, kde byl vysvětlen, jsme vynechali.

Bohužel ne vždy je hned jasné, který z těchto čtyř případů nastal. V každém případě bychom měli mít po ruce slovník cizích slov, nějakou obecnou encyklopedii a odborný slovník (například *Velký sociologický slovník*). Ne vždy hledaný výraz v některém ze slovníků nalezneme, a i když ano, nemusí být ještě vyhráno. Může se stát, že výraz má několik významů, nebo ve slovníku, který máme k dispozici, není ten, který měl autor na mysli, vůbec uveden. Poznáme to většinou tak, že slovníkové heslo k porozumění textu nepřispělo.⁴ Pokud nám daný termín žádný ze slovníků neosvětlil, hledáme vysvětlení dále v textu. Nenalezneme-li je, ocitli jsme se pravděpodobně v situaci třetí nebo čtvrté a nejrozměšší bude se zeptat některého z kolegů, zda jsme něco nepřeslechli na přednášce. Pochopit význam některých pojmů často představuje

⁴ Někdy text dává smysl i se špatně zvoleným výkladem termínu, avšak jiný, než měl autor studovaného textu na mysli. Na to však přijdeme v dalším čtení, případně na semináři apod.

velmi náročný úkol, který bez pomoci pedagoga nevyřešíme. Jen málo odborných termínů má totiž ve společenských vědách zcela jednoznačný a obecně uznávaný význam, protože ten velmi často souvisí s tradicí (teoretickou perspektivou), k níž se jednotliví badatelé hlásí. Výše uvedené čtyři situace se pokusím přiblížit na příkladech.

1. V plném porozumění pasáži z Frommovy knížky citované v první kapitole může někomu bránit neznalost výrazu „common sense“. Ve slovníku cizích slov snadno zjistí, že do češtiny pronikl z angličtiny a znamená „zdravý, běžný rozum“. Problém byl v neznalosti vcelku běžně užívaného cizího slova.

2. Příkladem situace, kdy vysvětlení pojmu nalezneme v textu později, může být věta, v níž Weber v jedné ze svých slavných statí tvrdí, že poměr „idejí historických jevů“ k „empiricky daným faktům života spočívá pouze v tom, že můžeme pragmaticky znázornit a v ideálním typu zpřístupnit svéráz těch souvislostí, které byly ve skutečnosti zjištěny anebo předpokládány jako souvislosti do určitého stupně působící, a které jsou v oné konstrukci zobrazeny abstraktním způsobem ...“ [Weber 1998: 43, kurziva v originále]. Mnoho čtenářů větě neporozumí ani po desátém čtení. Jde totiž o jednu z úvodních vět několikastránkové pasáže, v níž Weber zavádí pojem „ideální typ“. Dočteme-li text do konce, bude srozumitelná i výše uvedená věta. Weberův ideální typ je nástrojem obecného popisu a vysvětlení konkrétních empirických událostí. Weber ho dále v textu charakterizuje jako svého druhu utopii, s níž srovnáváme reálné jevy a události. Takovým ideálním typem je například kapitalistická společnost, která reálně existuje v různých podobách konkrétních společností, jež jsou v pojmu (ideálním typu) kapitalistická společnost, *oné konstrukci, zobrazeny abstraktním způsobem*. Kapitalistická společnost obecně je definována řadou aspektů, které však v každé kapitalistické společnosti nenalezneme (USA jsou např. „kapitalističtější“ než ČR) – jsou to *souvislosti působící jen do určitého stupně*.

3. Příkladem termínu užívaného v běžné řeči je chudoba. Řekneme-li o někom, že je chudý, vycházíme z předpokladu, že všichni mají zhruba stejnou představu o tom, co je to chudoba. Ve skutečnosti tomu tak nemusí být. Někdo si může chudobu spojovat pouze s hladem a hlubokým strádáním, pro jiného je chudý i ten, kdo nemá auto. Podobně i v sociologii předkládají

představitelé jednotlivých teoretických směrů různé definice chudoby. Chudoba může být vymezena absolutně konkrétní příjmovou hranicí (chudí jsou ti, jejichž příjmy nedosahují existenčního minima, které je stanoveno přesnou částkou), nebo relativně (chudý je ten, kdo je vyloučen „z běžného spotřebitelského standardu společnosti, ve které žije, a tím i z dalších aktivit, které tento standard umožňuje“ [Mareš 1999: 111]). Definice chudoby existuje v sociologii a ekonomii několik (blíže viz [Mareš c.d.]). Účastníci konverzace si záhy vyjasní, co kdo vlastně chudobou míní, čtenář sociologické práce o chudobě však musí zjistit, z kterého pojetí (a tudíž i definice) chudoby její autor vychází (v rámci které teoretické tradice byla práce napsána). To je vcelku snadné, pokud se k některé z definic výslovně hlásí. Bohužel ne vždy tomu tak je.

4. Dostávám se tak k daleko složitější situaci, která vyžaduje delší příklad. Představme si studenta Michala, který na klíčové přednášce o sociální stratifikaci chyběl, učebnici si ještě nepořídil a v předvečer semináře narazil v předepsaném textu na tvrzení, že „právníci představují spíše statusovou skupinu než sociální vrstvu, rozhodně však ne třídu“. Michal se s termínem statusová skupina ještě nesetkal a pojmy sociální vrstva a třída doposud považoval za synonyma. Není mu tudíž vůbec jasné, co autor o právnících tvrdí. Vezme si na pomoc *Velký sociologický slovník* a s údivem zjistí, že žádné heslo statusová skupina (ani skupina statusová) zde není. Zkusí tedy heslo status a dozví se, že tento pojem se v sociologii používá ve dvou významech: a. sociální pozice a b. prokazovaná úcta, důstojnost nebo prestiž. Pojem statusová skupina, zejména pak tvrzení o právnících, Michalovi tato informace příliš neobjasní. V příslušném hesle objeví, že vrstva označuje jiný typ kategorie lidí než třída, elita nebo statusová skupina (co je to statusová skupina, zde však není vysvětleno). V hesle třída zjistí, že pojem třída je „jistou specifikací pojmů vrstva a společenská skupina“ a že pod tímto pojmem se „obvykle (podtrhla J. Š.) rozumí soubor osob se stejnou nebo podobnou ekonomickou úrovní, které si jsou vědomy svých společných zájmů“. Michala sice zarazí, že odborným pojmem se něco rozumí *obvykle*, nicméně pln odhodlání se vrátí k heslu vrstva, v němž dále vypátrá, že vezmou-li se v potaz všechny znaky vrstvy, jež připadají v úvahu, potom se pojem „vrstva blíží konceptu statusových skupin či do-

konce tříd ...“ (co je statusová skupina, zde opět není vysvětleno). Michal je průměrně motivovaný student, jenž si chce především zachovat duševní pohodu a zdravé sebevědomí. Usoudí proto, že sociologové zabývající se sociální stratifikací se nedostali o nic dále než scholastikové, kteří diskutovali o tom, kolik andělů se vejde na špičku jehly. Pokud ho problematika sociální stratifikace neodradí úplně, spíše se příště zaměří na empirické stati a teorie zcela zatratí.

Představme si však, že tento problém řeší Honza, který ví, že mozek je sval jako každý jiný a není-li používán, ochabuje. Proto hned tak něco nevzdává a tvrzení o právnících vezme jako příležitost ke svého druhu intelektuální gymnastice. Možná ho nejdříve napadne, že problém je ve slovníku, a začte se do jiného, dejme tomu *Dictionary of Sociology* [Abercombie et al. 1988], kde v hesle „Class“ nalezne rozsáhlou komparaci definice v díle Marxe a Webera (a v pracích jejich následovníků). Pod heslem status zjistí, že pojem „statusová skupina“ použil Weber jakožto prvek sociální stratifikace odlišný od třídy, aby popsal určité kolektivity lišící se od ostatních sociálních skupin ve společnosti tím, že jsou určeny statusem“, přičemž se v tomtéž hesle, podobně jako ve *Velkém sociologickém slovníku*, dozví, že status má dva významy (pozice v sociálním systému a synonymum pro úctu nebo prestiž). Oproti českému slovníku nenalezne v anglickém heslo „stratum“, ale pouze heslo „stratification“, jehož autor obšírně hovoří o funkcionální teorii stratifikace (o vrstvách uvádí jen to, že jsou to roviny stratifikační hierarchie). Honza se obrní trpělivostí a vrátí se k *Velkému sociologickému slovníku*, najde heslo stratifikace a na jeho základě dojde k závěru, že zřejmě existují nejméně dvě teorie sociální stratifikace, jejichž autoři vymezují systém sociálně ekonomických nerovností různě a používají k jeho popisu jednak stejné pojmy v mírně odlišném významu a jednak pojmy zcela specifické. Nejsem si vůbec jista, zda by Honza (pokud nic neví o teoriích sociální stratifikace, protože na klíčové přednášce chyběl a učebnici si neopatřil) nakonec tvrzení o právnících porozuměl. Autor jím říká, že je nelze považovat jen za sociální kategorii lidí vymezenou zhruba stejným postavením ve společnosti, a to proto, že jsou především velkou, do jisté míry uzavřenou, sociální skupinou lidí, kteří se ve společnosti těší zhruba stejné (relativně vysoké) úctě a mají podobný životní styl. To však neznamená,

že mají společné zájmy, jež jsou schopni kolektivně prosazovat.⁵ To vše Honza rozhodně nemohl ze slovníků vyčíst, na rozdíl do Michala se však přece jen něco dozvěděl a mnohé z toho, co zjistil, se mu pravděpodobně vybaví, až bude číst jiný text o sociální stratifikaci⁶, který mu tak bude srozumitelnější.

Smyslem tohoto rozvleklého příkladu bylo ukázat, že většinou nestačí nalézt cizí slovo ve slovníku, či se vyzbrojit encyklopedií nebo odborným slovníkem, protože porozumět řadě odborných textů nelze bez znalosti teoretického kontextu. Učeně řečeno se Michal a Honza zabývali konceptuální analýzou⁷ a interpretací textu, bez níž se při studiu společenskovední odborné literatury prakticky neobejdeme, protože pojmový aparát těchto věd (zejména sociologie) je bohužel velmi nejednotný a nesystematický, což komplikuje život nejen začátečníkům. Řada odborných textů je srozumitelná jen velmi úzce zaměřeným specialistům. Má to několik příčin. Významnou roli hraje různorodost teoretických východisek a tradic společenskovedních oborů, takže v rámci každého z nich existuje několik teoretických perspektiv (tzv. paradigmát) a škol budujících a rozvíjejících vlastní pojmový aparát. Čas od času se však některý pojem ujme v oboru jako celku, nicméně v jednotlivých teoriích bývá používán s jemnými odchylkami. Vzhledem k tomu, že zdaleka ne všichni autoři pojmy, s nimiž pracují, ve svých textech také definují, nelze mnoha z nich porozumět bez znalosti širšího kontextu jejich díla. Dokonce ne vždy (především u starších prací) se podaří jednoznačně určit, co přesně měl některými pojmy autor na mysli, a textu je pak možné rozumět nejméně dvojnásobným způsobem v závislosti na tom,

⁵ Blíže o této terminologii viz [Šanderová 2000: 132–134].

⁶ Studentům v prvních ročnících jsou samozřejmě předepisovány ke studiu texty, které jsou pokud možno obecně srozumitelné a jednoznačné. Za tímto účelem jsou (spíše však v jiných zemích) zpracovávány různé čítanky, v nichž jsou klasické texty proškrtávány a opatřeny vysvětlujícími poznámkami. Takové soubory studijních textů jistě začátečníkům situaci usnadňují – zejména tehdy, kdy si nemohou být jisti, zda je text skutečně obtížně srozumitelný, či zda jim chybí vědomosti, které by měli mít. Na druhé straně však tyto čítanky pouze oddalují čas, kdy se stejně budou muset s náročným textem poprat. Zdá se mi, že čím dříve se studenti „prokoušou“ náročným textem, tím dříve a snadněji začnou běžně číst odbornou literaturu.

⁷ Z anglického concept analysis (concept = pojem, pojetí).

jak je interpretujeme. Taková interpretace samozřejmě nemůže být svévolná, ale musí vycházet z důkladné znalosti nejen daného textu, ale celého díla (případně dobového kontextu) dotyčného autora.⁸ Nechci však studenty otrávit nebo snad dokonce strašit. Celý problém vypadá daleko dramatičtěji, když se o něm mluví, než když se řeší. Problematika, kterou jsem využila v posledním příkladu, je mimořádně komplikovaná. Problémy tohoto typu, zejména na začátku studia, jsou daleko jednodušší.

Vraťme se však k pomyslnému textu, jež jsem se rozhodli prostudovat. Předpokládejme, že jsme už našli pasáže, v nichž autor předkládá svá zjištění, a že jsme jim porozuměli. V další fázi, která pro začátek může být poslední, se pokusíme zjistit, jak autor ke svým tvrzením dospěl, o jaké argumenty je opírá. Většinou to znamená vrátit se k pasážím, které jsme v první fázi přešli. Pokud jsme pochopili základní sdělení celého textu, je pravděpodobné, že postupně začneme chápat i věty, které nám byly v prvním čtení zcela nesrozumitelné. Jinými slovy, nejdříve musíme rozumět textu jako celku a odhlédnout od detailů; ty nám později pomůžou pochopit právě znalost textu jako celku. Pochopení detailů pak podporuje důkladnější porozumění základnímu sdělení. Pohybujeme se tak v jakýchkoli soustředných kruzích, jimiž se stále více přibližujeme pochopení toho, co text sděluje.⁹

Jakmile textu rozumíme, můžeme se pokusit dosáhnout mety nejvyšší, jíž je tzv. kritické čtení, kdy zkoumáme logiku a hodnověrnost argumentů, smysluplnost východisek nebo předpokladů, z nichž autor vychází, a přesvědčivost závěrů, k nimž dospěl. Uvažujeme o tom, nakolik a jak kvalitně jsou tvrzení podložena, zda by nebylo možné na základě daných argumentů formulovat závěry jiné apod. Každá případná polemika s textem by měla

⁸ Interpretace textů představuje samostatnou disciplínu (spíše však umění) zejména pro filosofy a literární vědce a existuje k ní specializovaná literatura. Bez interpretačního umění se neobejdou ani sociologové zabývající se kvalitativní sociologií. V obou případech je třeba se obrátit k literatuře předepsané v relevantních kursech.

⁹ Každý z těchto pomyslných kruhů samozřejmě nemusí znamenat nové čtení celého textu – často se odehrávají v naší mysli již při prvním a druhém čtení. Někdy je ovšem skutečně třeba text (či spíše podstatné pasáže) číst třikrát i vícekrát. Každý z nás myslí a tudíž i čte jiným způsobem, a nelze proto dávat v tomto směru podrobné návody.

být opřena o kritické čtení, jemuž předchází důkladná analýza a interpretace textu. V seminářích však někteří studenti postupují přesně opačně – aniž text důkladně prostudovali, začnou vést s autorem pomyslnou disputaci.¹⁰ Nezbyvá pak než jim ukázat, že textu nerozumí, což není nic příjemného ani pro jednoho z nás.

Na čas a námahu je pochopitelně ještě daleko náročnější studium cizojazyčných textů. Je však třeba říct, že četba v cizím jazyce je v případě odborných textů z hlediska jazykových znalostí často méně náročná než četba beletrie. Nejsme-li například v angličtině schopni číst detektivku nebo román, neznamená to, že nezvládneme kratší odborný text. Odborné texty mívají omezenější slovní zásobu a ani stylistika nebývá příliš náročná.¹¹ Zejména pro ně platí, že s četbou každého dalšího jazykové problémy rychle mizí. Na druhé straně je ovšem třeba znát odbornou terminologii. Mnoho slov má řadu významů a vybrat ten správný znamená už něco o oboru vědět. Čteme-li cizojazyčný text poprvé, musíme se proto nejdříve soustředit na slovíčka – zejména na základní termíny – a teprve pak ho začít číst. Dobrý pedagog v přednáškách uvádí i originální znění základních pojmů, kromě toho jsou jazykové kursy na fakultách zpravidla zaměřeny na odborný jazyk a terminologii jednotlivých studijních oborů.

Zejména na počátku studia je třeba počítat s tím, že v některých textech neporozumíme úplně všemu, ač se snažíme sebevíc. V takovém případě je rozumné se zeptat na semináři (k tomu je především určen) nebo v konzultačních hodinách pedagoga, jež text zadal nebo se danou problematikou zabývá. Čím lépe jsme pochopili ústřední myšlenky práce, tím přesněji dokážeme dotaz formulovat a tím hlouběji pronikneme do celého textu. Přijdeme-li na konzultaci s nekonkrétní otázkou typu „tomuhle odstavci vůbec nerozumím“, můžeme očekávat otázku „a co Vám v něm není jasné?“. Pokud jsme se předtím dané pasáži nesnažili porozumět, nehledali jsme souvislosti atd., nebudeme schopni otázku upřesnit a pravděpodobně nedostaneme uspokojivou odpověď.

¹⁰ Disputantům jde o to prosadit svůj pohled na věc, polemika však má být spíše diskusí, při níž je cílem účastníků na základě důkladné analýzy dané otázky z různých hledisek přispět k objasnění daného problému.

¹¹ Týká se to především statí psaných v tzv. anglosaském stylu, o němž hovořím v části týkající se psaní (kapitola 4.1). Existuje samozřejmě mnoho odborných textů, které jsou velmi náročné i po jazykové stránce.

Základní zásady aktivního čtení:

Texty číst nejméně dvakrát, některé spíše třikrát. V prvním čtení určit, jak je text strukturován a které pasáže jsou klíčové. V druhém hledat hlavní myšlenku nebo myšlenky (základní sdělení), pojmy s nimi spojené a kontext, v němž je autor používá. Je-li jasné jádro sdělení, nalézt a promýšlet východiska a argumenty. Poté se zamyslet nad textem jako celkem a pokusit se jej stručně a jasně shrnout. Pokud shrnutí nedává smysl, nebo je jinak podezřelé (například příliš triviální, odporující běžné zkušenosti apod.), v třetím nebo případně dalším čtení zkoumat proč.

2.2 Jak vést o přečteném dokumentaci

Pomyslná konverzace s autorem, o níž jsem hovořila výše, může nepochybně probíhat jen v naší hlavě. Do textu však snáze pronikneme, děláme-li si v průběhu čtení poznámky. Navíc nikdy nemůžeme vědět, zda někdy v budoucnu nebudeme některé myšlenky nebo text jako celek potřebovat, a to nejen během studia, ale i později ve vlastní odborné práci. Je proto užitečné, a prakticky všichni badatelé to doporučují, pořídit si o každém prostudovaném nebo jen prolistovaném textu stručný, či rozsáhlejší záznam. Výsledkem studia náročnějšího textu bývají dva typy záznamů, z nichž jeden většinou časem zahodíme a druhý nás často provází po zbytek profesního života. Jsou to jednak poznámky, které si pořizujeme v průběhu čtení, které nám pomáhají textu porozumět a které archivujeme jen výjimečně – budu jim říkat pracovní poznámky. Dále jsou to záznamy, jimiž studium textu vrcholí, které představují více méně systematický záznam o tom, co jsme přečetli, a které využíváme opakovaně – budu jim říkat dokumentace. V kapitolách věnovaných strategii a taktice psaní uvidíme, jak se s dokumentací pracuje a k čemu je užitečná. Máme-li už dostatek zkušeností, pořizujeme pracovní poznámky jen velmi zřídka (jen při studiu mimořádně náročných textů) a dokumentaci zpracováváme v průběhu četby. Začínáme-li, je dobré si pořídit oba typy záznamů; nejdříve pracovní poznámky a po dovršení studia textu dokumentaci.

Pracovní poznámky je často pohodlné a užitečné dělat přímo do textu – nejlépe obyčejnou tužkou. Samozřejmě jen tehdy, jde-li o naši vlastní knihu (časopis, fotokopii apod.). V textu

podtrhujeme, co považujeme za podstatné, často též na volných okrajích připojujeme stručné glosy vyjadřující myšlenky, otázky a pocity, které v nás text vyvolává. K poznámkám vztahujícím se k práci jako celku lze využít i titulních listů, předádek apod. Je však přinejmenším bezohledné, spíše však nemravné (a u knih z knihovny zakázané) jakkoli čmárat do knih vypůjčených. Podtrhaný text a poznámky jednoho čtenáře dalšího ruší a znesnadňují mu cestu k vlastnímu porozumění textu. Začátečnickům se navíc vždy doporučuje, aby pracovní poznámky – zejména klíčové myšlenky – psali vedle textu. Chceme-li číst skutečně aktivně, je užitečnější vypsát základní tvrzení nebo pasáže, které nás něčím zaujaly, vlastními slovy, tzv. parafrází. To znamená neopisovat je doslova, ale snažit se je formulovat jazykem, jenž je nám přirozený, a to pokud možno bez původního textu před očima. Nejsme-li schopni si určitou myšlenku poznamenat, aniž bychom se museli dívat do textu, znamená to, že nám není zcela jasná.

Při prvním čtení formulujeme (nejlépe písemně) základní otázky, na něž se budeme snažit odpovědět při druhém (případně dalším) čtení. Zároveň se zamyslíme nad tím, co nám pravděpodobně brání v porozumění textu, a poznamenáme si, co by bylo dobré vyhledat např. ve slovníku, učebnici apod., dříve než se pustíme do druhého čtení. Často se stává, že při druhém čtení původní otázky reformulujeme, dále rozvádíme, případně se vynoří otázky nové. Autor jedné z učebnic tvůrčího psaní (a čtení) Robert DiYanni doporučuje psát poznámky do dvou sloupců. Do jednoho zaznamenáváme pozorování, tj. informace o textu, a do druhého otázky, které v nás text vyvolává [DiYanni 1984: 61–63].

První sloupec je základem tzv. konspektu¹². Konspekt je stručný výtah z textu, či záznam hlavních myšlenek určitého vědeckého (nebo jiného) díla – celkové shrnutí v podobě definic pojmů (ty by měly být v doslovném znění), parafrází nebo citací základních myšlenek, argumentů apod. Konspekty musí studenti často odevzdávat jakožto důkaz, že text, jenž jim byl zadán, skutečně prostudovali. Osobně tuto pedagogickou metodu nepovažuji za ideální. Myslím, že je lepší, je-li student nucen o přečteném

¹² Z latinského *conspicere* = spatřovati, dívat se, pohlížeti (*conspicere* = spatřený).

diskutovat. Nicméně, je-li v ročníku 50 nebo více studentů a jen jeden pedagog, jiné řešení asi není. V každém případě by se však student měl kromě hodnocení (známky nebo bodů) dozvědět, nakolik a v čem je jeho konspekt výstižný a v čem je nedostatečný. Jen to ho motivuje k tomu, aby konspekt napsal co nejpečlivěji, což předpokládá, že text musí důkladně prostudovat.

Druhý sloupec shrnuje poznámky, jež jsou výsledkem kritického čtení, k němuž se dostáváme, máme-li zhruba jasno, čeho se text týká a co se v něm tvrdí.¹³ Přemýšlíme o tom, co je zřejmé a nepochybné a co v nás na druhé straně vyvolává pochybnosti: s čím souhlasíme, co se nám zdá podezřelé a proč. Bývá též užitečné si poznamenat, která tvrzení se nám zdají jednoznačná a která nikoli, kde se autor opakuje, či kde se zdá, že si protirečí, případně, kde jsme se už s podobným, či naopak zcela opačným tvrzením setkali. Zamyslíme se nad tím, co autor předpokládá, aniž se o tom zmínil (tzv. implicitní předpoklady), a nakolik jsou jeho předpoklady oprávněné.

Čím více otázek (a odpovědí) si poznamenáme, tím lépe textu a problému, o němž pojednává, porozumíme. Zkušený čtenář si většinu takových otázek klade spíše podvědomě, v diskusi je však schopen o nich hovořit. Zejména připravujeme-li se na seminář, kde se o textu bude diskutovat, a jsme-li navíc spíše nesmělí, měli bychom si připravit dobře propracovaný konspekt s poznámkami o kritickém čtení.

Prakticky všechny příručky a řada uznávaných vědců¹⁴ doporučují pořizovat dokumentaci v podobě kartotéky. Na jednotlivé kartičky píšeme stručnou charakteristiku textu jako celku formou anotace nebo abstraktu¹⁵, důležité citáty a parafráze myšlenek, které nás zaujaly, a další poznámky. U každého citátu i parafráze vždy uvádíme přesný odkaz (celý bibliografický údaj¹⁶), abychom dokumentaci mohli později využívat při dalším studiu nebo odborné práci. Kdykoli ve svých textech využíváme slov nebo myšlenek někoho jiného, jsme totiž povinni přesně uvést, odkud

¹³ Nenáročné texty čteme samozřejmě od samého začátku kriticky, a pokud postupujeme metodou, již navrhuje DiYanni, píšeme oba sloupce zároveň.

¹⁴ Např. [Šesták 2000: 38], [Duffková 1984: 90], [Seyler 1993: 128–137], [Eco 1997: 151–180] a [Mills 2002: 211–244].

¹⁵ Co je anotace a abstrakt viz kapitoly 3.1 a 3.2.

¹⁶ Co je to bibliografický údaj viz kapitolu 5.5.

jsme je převzali. Jak se to dělá, uvidíme v kapitole věnované publikační etice. Psát u každé poznámky celý bibliografický údaj je únavné a náročné na čas. Je to však nejspolehlivější metoda. Tuto úmornou práci lze do jisté míry racionalizovat. Například můžeme vedle kartotéky s poznámkami vést ještě bibliografickou kartotéku doplněnou o systém zkratek, kdy každé knize v bibliografické kartotéce přiřadíme určitou zkratku a tu užíváme v dokumentační kartotéce. Znamená to však jisté riziko. Ztratíme-li některou z karet bibliografické kartotéky, znehodnotí se tím i část kartotéky dokumentační; vymyslíme-li příliš komplikované zkratky, budeme ztrácet drahocenný čas listováním bibliografickou kartotékou při hledání určitého titulu. Výhodnější, protože méně riskantní, je proto uvádět u jednotlivých poznámek na místo celého bibliografického údaje jen jméno autora a rok vydání dané práce (tyto dvě informace téměř vždy pomohou dopátrat se toho, o kterou práci šlo).

V kartotéce vedeme i záznamy o tom, jakým dojmem na nás prostudované texty působily. Mills [c.d.] doporučuje vést také kartotéku vlastních nápadů a myšlenek, tj. nejen těch, které souvisí s četbou. Často je vhodné kombinovat citace (parafráze) s reakcemi na jednom lístku. V takovém případě je však třeba oba typy informace od sebe důsledně oddělit. Záznam může vypadat třeba takto:

„Místo, abychom se stylizovali do role proroků, musíme se stát tvůrci svého osudu. (...) ...Přestaneme-li být posedlí otázkou, zda nám dějiny dají za pravdu, pak se nám snad jednoho dne podaří historické síly zvládnout.“ [Popper 1998: 172]

To je skutečně překvapivé. V Otevřené a v Bídě je daleko umírněnější (ujistit se o tom!!); tvrzení jsou tam určitě podobnější Weberovým (raději se podívat i na toho Webera!!)

Doslovný citát je v tomto příkladu vždy v uvozovkách a je za ním přesně vyznačeno, odkud byl převzat. Je pak zcela jasné, co napsal Popper, jak to čtenář interpretoval a co ho u toho napadlo.

Dávat detailnější návody na budování kartotéky nemá smysl, protože každý po určité praxi dospěje k vlastnímu systému, který nejlépe vyhovuje jeho naturelu a konkrétním potřebám.

V době počítačů a nejrůznějších rafinovaných programů k budování databází bude možná většina čtenářů kartotéku považovat za anachronismus. Využít počítač je asi v zásadě možné, mně osobně se to však neosvědčilo. Může to samozřejmě být tím, že jsem počítač začala používat až v pokročilém věku a zvyk, jak známo, je železná košile. Čtenáři by si však měli uvědomit, že všechny knihy, natož časopisy, si půjčit domů nelze. I když vlastní přenosný počítač, pravděpodobně ne vždy ho budou mít při sobě a nezřídka si stejně budou dělat poznámky ručně. Vše, co si poznamenají ve studovně, či při jiných příležitostech na papír, budou potom muset přenést do databáze, což vyžaduje důslednost a velkou disciplínu.

Pořizování dokumentace působí na první pohled jako práce vhodná spíše pro byrokrata než tvůrčího pracovníka. Nemá smysl zastírat, že zejména v počátcích odborné kariéry (tj. v prvním ročníku studia) je budování kartotéky časově náročné a často i trochu nudné. Je také třeba přiznat, že část kartotéky, kterou člověk pořídí na počátku studia, později zahodí. Jednak proto, že v důsledku nezkušenosti nevede poznámky účelně, a jednak proto, že do kartotéky zprvu zahrnuje triviality, které ovšem pro začátečníka trivialitami nejsou. Musíme také počítat s tím, že skutečně užitečnou kartotéku začneme budovat teprve poté, kdy ji poprvé využijeme při psaní rozsáhlejšího textu, tj. při psaní bakalářské (spíše však magisterské) práce. V každém případě je dobré si už při prvních záznamech uvědomit, že začínáme budovat informační bázi, na níž budeme dále stavět a kterou budeme rozšiřovat celý svůj profesní život.¹⁷

Základní zásady vedení dokumentace:

V průběhu čtení si dělat poznámky. Není-li člověk schopen si základní myšlenky poznamenat z hlavy, znamená to, že textu nerozuměl. U každého citátu (vždy v uvozovkách) nebo parafráze vždy uvést, v které práci a na které straně je lze nalézt.

¹⁷ Mnoho dalších rad týkajících se kartotéky viz [Eco 1997] a [Mills 2002].

2.3 Jak číst efektivně

Hned na začátku je třeba říct, že důkladně (tj. od analýzy struktury práce po podrobné prozkoumání všech tvrzení a s nimi spojených argumentů) nelze prostudovat veškerou povinnou, natož pak doporučenou literaturu ke studiu. Ani to nikdo neočekává. Ne všechny předepsané a doporučené práce je nutné znát takto detailně. Běžně se předpokládá, že takto důkladně student přečetl a zná několik základních prací (zhruba jednu až tři pro každý kurs) a o zbývajících má obecný přehled.

I zkušení badatelé a odborníci většinou čtou práce svých kolegů (současníků nebo klasiků) důkladně, teprve až naznají, že mají pro jejich bádání zásadní význam. Daleko častěji texty jen listují a třídí je na pro svou práci využitelné (byť i jen perspektivně) a ostatní. Sběhlí odborníci také jen zřídka čtou celé texty, osvojili si totiž schopnost po zběžném prolistování identifikovat pasáže, které jsou v kontextu jejich práce podstatné (v nichž se dozví, co nového autor přináší), a ty si přečtou. O tom všem si však pořizují záznamy. Každý odborník se samozřejmě i na vrcholu své kariéry setkává s texty, jež mu stojí zato číst pomalu a důkladně a jejichž podrobné studium ho v mnoha ohledech inspiruje. Většinou to však bývá maximálně jeden titul ročně.

V této souvislosti rozlišuje Jana Duffková vedle důkladného dva další přístupy ke čtení. Nejrychlejším, kdy zvládneme 100–150 stran za hodinu, je informativní neboli letmé čtení. Jeho cílem je získat o určitém titulu základní přehled. V takovém případě čteme jen názvy kapitol, spíše než na text se zaměříme na tabulky, schémata nebo obrázky, případně na pasáže s výrazně vyištěnými výrazy. Mnohé nám napoví i seznam použité literatury. Pokud nás práce zaujme, přejdeme k tzv. běžnému čtení (30–40 stran za hodinu) [Duffková 1984: 69–71]. Ani v tom případě titul nestudujeme důkladně. Přečteme závěr, případně úvod, a zaměříme se na pasáže, které na základě letmého čtení považujeme za klíčové (týkající se například použité metody, základních východisek apod.). Čím déle se určitým problémem zabýváme, tím více vystačíme s běžným čtením a tím méně textů čteme důkladně.

Je dobré vést dokumentaci také o titulech, které jsme jen letmo přehlédli. Potom však jde spíše jen o stručné poznámky než

o dokumentaci v pravém slova smyslu. Objem odborné literatury se dnes rozrůstá tak obrovskou rychlostí, že není v lidských silách přečíst vše, co je k dispozici, a to ani k velmi úzce vymezenému problému. Dobrý odborník si však o literatuře svého oboru musí udržovat alespoň rámcový přehled. Žádnému badateli ani odborníkovi by neměla uniknout práce přinášející něco nového k řešení problému, jímž se zabývá, nemluvě o tom, že by měl vědět o všech významných pracích minulosti. Musí být proto při čtení co nejracionálnější. Často se například stane, že vzdor slibnému názvu a abstraktu (či anotaci) se určitý titul nezabývá tím, co jsme předpokládali, a navíc se zdá, že pro nás nebude mít význam ani v budoucnosti. I to je dobré si zapsat, abychom se k textu zbytečně nevraceli. Je však užitečné si stručně poznamenat, proč jsme text označili za nepoužitelný. V jiné souvislosti se totiž může ukázat velmi užitečným.

Jak student, tak profesionál často texty jen listují, hledají, zda a čím by jim mohly být užitečné, a vedou o tom více či méně systematickou dokumentaci. Nemá vůbec smysl snažit se zapamatovat si věci, které bezprostředně nepotřebujeme. Jen si pořídíme záznam o tom, kde co lze nalézt, případně co rozhodně stojí za přečtení, co nikoli a proč. V ideálním případě by člověk měl i z těchto záznamů vytvářet systematickou kartotéku. Jak uvádí Selye [1975: 422–427], má řada vědců a odborníků při sobě neustále malý blok, kam si vedle různých nápadů poznamenávají vše, co by mohlo být zajímavé (či naopak není v daném kontextu užitečné) přečíst. Jiní využijí jakýkoli kousek papíru, který je zrovna k dispozici. Podle mých zkušeností nemálo odborníků pracuje se spíše neuspořádanou zmetí všelijakých papírků, které byly zrovna při ruce, případně různých bločků a sešitů, které vrší ve svém pracovním stole a jimiž se probírají a částečně je pořádají, začnou-li se zabývat novým tématem. Postrádáme-li ovšem disciplínu téměř úplně, může se nám stát (i to znám z vlastní zkušenosti), že se v nich budeme zoufale prohrabovat s utkvělou myšlenkou „vždyť tu přece něco takového někde bylo“. Čas, který „ušetříme“ ledabylou dokumentací, potom zákonitě ztratíme, když ji chceme využít při psaní. Jistá míra systematickosti se rozhodně vyplatí.

Otázkou je, nakolik efektivita čtení souvisí s jeho rychlostí. Existuje několik metod tzv. rychlého čtení, které spočívají v do-

vednosti vnímat text ve větších celcích¹⁸ a rychle v nich identifikovat hlavní sdělení. Umění rychlého čtení se jistě vyplatí v mnoha profesích, zejména tam, kde je třeba činit různá rozhodnutí na základě velkého množství dokumentů (v nejrůznějších komisích apod.). Nejsem si však jista, zda je vhodné doporučovat tyto metody v odborné práci. V tomto ohledu se přikláním k názoru Selyeho, jenž radí odborné texty buď jen prolistovat, nebo je číst tempem, které je nám přirozené. Je totiž přesvědčen, že „příliš rychlé čtení je na úkor kvality a kromě toho nás určitě okrádá o požitky z úvah a snů“, které podle jeho přesvědčení patří nejen k relaxačnímu čtení, ale i ke studiu odborné literatury. Rychlým čtením sice ušetříme čas, můžeme však přijít o mnoho nápadů, které se často vynoří, dáme-li „svým myšlenkám možnost volně se snoubit s myšlenkami autora“ textu, který studujeme [Selye 1975: 424–425]. Selye však zároveň upozorňuje, že takový postoj k metodám rychlého čtení je možná předpojatý, protože může vycházet z jeho osobních čtenářských zvyklostí a individuálních dispozic. Ani v této souvislosti tedy zřejmě nelze dávat univerzální doporučení.

Hlavní zásady:

Veškerou předepsanou literaturu důkladně prostudovat nelze. Většinu titulů je třeba přečíst spíše informativně nebo zběžně. Není také možné ani užitečné pamatovat si vše, co člověk přečte. Proto je užitečné pořizovat si o přečteném záznamy, a to nejen o všech přečtených textech, ale také o jen letmo přehlédnutých.

¹⁸ Česky je například k dispozici příručka [Papík 1992].

II. JAK PSÁT ODBORNÝ TEXT

V části věnované čtení už bylo řečeno, že odborný text se od ostatních liší zejména svými vzájemně provázanými cíli. Protože je *prostředníkem komunikace mezi odborníky* v daném oboru nebo specializaci a tudíž důležitou podmínkou jejich spolupráce (včetně pomyslné spolupráce mezi generacemi), jejímž cílem je prohloubit poznání, je především *zprávou o uskutečněném bádání a jeho výsledcích*. Tyto dvě základní vlastnosti odborného textu jsou na první pohled zřetelné ve všech uznávaných pracích z oblasti přírodních věd a ve většině prací z oblasti společenských věd, pokud jsou založeny na experimentu nebo pozorování, v tzv. empirických statích opírajících se o data zkušenostní povahy. Řada badatelů a odborníků působících v oblasti společenských věd však, přísně vzato, z takového výzkumu nevyhází. Jejich odborná práce mívá zcela jinou povahu. Zkoumají spíše ideje, interpretace a nejrůznější často efemérní aspekty sociálního života, kultury atd. Zajímají je podmínky, východiska, předpoklady a kontext různých interpretací sociálního a duchovního světa, srovnávají, hodnotí je a předkládají interpretace vlastní. Společenskovědní bádání není vždy zcela totéž jako bádání v oblasti přírodních věd. To je také důvod, proč se v anglosaské tradici rozlišují Sciences (exaktní empirické vědy) a Arts (humanitní vědy)²⁶. Sociální vědy byly původně považovány za součást humanitních. Spolu s tím, jak začaly využívat kvantitativní výzkum, se začaly osamostatňovat a dnes se umísťují mezi vědy přírodní a humanitní.

Základní funkce odborného textu je však ve všech případech stejná. Jde o to seznámit odbornou veřejnost s výsledky bádání, předložit je kritické reflexi a přispět tím k pomyslnému kolektivnímu dílu, jímž je co nejhlubší porozumění světu kolem nás. Odborný text není v zásadě ničím víc než hypotézou podloženou nějakým typem systematického zkoumání, kterou její autor (autoři) předkládají ke kritické diskusi ostatním kompetentním odborníkům (ať už věcně, či z hlediska užití metody apod.). Rozvoj vědeckého poznání vždy potřeboval a nadále potřebuje „stále větší konkurenci hypotéz“ a jejich stále přísnější ověřování [Popper 1994: 119]. V kapitole věnované čtení jsem se už zmínila o tom, že odborných textů je stále více a že je stále náročnější mít alespoň základní přehled o tom, co se v daném oboru aktuálně

²⁶ Arts znamená svobodná umění.

děje. V pozadí tohoto trendu nepochybně stojí neustále se zvyšující specializace, která je jistě ku prospěchu rozvoje vědeckého poznání, nicméně v oblasti společenských věd dosáhla podle mého názoru míry, jež další rozvoj poznání spíše brzdí. Jednotliví badatelé se stále více soustřeďují buď na dílčí aspekty složitých jevů, nebo zkoumají svět jako celek z jednoho úzkého hlediska, aniž vedou v patrnosti výsledky zkoumání aspektů nebo hledisek jiných. Lze se setkat i s téměř uzavřenými skupinami úzce specializovaných odborníků, jejichž příslušníci sledují a citují jen své práce navzájem a vše, co se v oboru děje mimo ně, zůstává na periférii jejich zájmu. To vše může vést k omezování výše zmíněné blahodárné konkurence hypotéz, a to především proto, že tuto specializaci si často spíše než téma nebo metoda vynutil ne vždy přehledný způsob, jímž se o výzkumné činnosti referuje.

Odborné stati, zejména ve společenských vědách, jsou psány různými styly, které se mimo jiné liší v tom, nakolik jsou jasnou a sdělnou informací o konkrétní odborné práci a jejích výsledcích. Z tohoto hlediska považuji za nejučinnější ten styl, který je typický pro anglosaskou odbornou literaturu a o němž se také často jako o anglosaském hovoří. Jeho přednosti ukáží na pozadí jiných odborných stylů, které jsem s využitím běžných národních stereotypů nazvala francouzský a německý.

Naučí-li se studenti společenských věd zdánlivě strohé a neelegantní formě ve stylu, který preferují, rozhodně tím nemusí ztratit schopnost vyjadřovat se i jinak. Naopak, zvolí-li později jiný styl, je značná naděje, že bude snadné se v jejich textech orientovat. Sám styl a forma však samozřejmě nemohou zaručit nic. Anglosaský styl je v rámci společenských věd striktně vyžadován pouze v případě empirické stati, tj. textu referujícího o „klasickém“ (rozumí se kvantitativním) empirickém výzkumu. Chci ukázat, že ho lze s úspěchem využít i v řadě dalších žánrů společenskovědního odborného textu. Explicitně se věnuji odborným statím. Základních zásad, o nichž hovořím, je však dobré se držet při psaní každého odborného textu.

V této části nejdříve popíši strukturu empirické stati (což je zároveň struktura stati v anglosaském stylu) a ukáži její modifikaci v několika dalších žánrech (kapitola čtvrtá). Pátá kapitola je věnována odkazovému aparátu. Čtenář se zde seznámí s tím, jak postupovat, chce-li využít myšlenek a formulací jiných autorů,

jaký je rozdíl mezi citací a parafrází a jakými pravidly je třeba se řídit, nechceme-li být obviněni z podvodu. V kapitole šesté se obsírně věnuji tomu, jak při psaní odborného textu postupovat. Nejprve popíši strategii a taktiku psaní rozsáhlejších textů (na příkladu diplomových prací) a na závěr této kapitoly ukáži, že stejný postup (buď v modifikované podobě) je vhodné zvolit i při psaní drobnějších textů včetně seminárních prací. Sedmá kapitola je věnována ústní prezentaci, která s psáním i s čtením nepochybně souvisí, i když jen volně. Souvislost vidím především v tom, že jí často předchází nějaký napsaný odborný text, o němž se referuje, a vždy je nutné mít připraven písemný podklad. Soustředila jsem se na hlavní zásady a úskalí krátkého sdělení a přednášky (referátu) s ohledem na prezentace seminárních prací a jejich diskuse v seminářích. Krátkou poznámku jsem také věnovala obhajobě diplomové práce a ústnímu zkoušení. V poslední, osmé kapitole se čtenář seznámí s tím, co se s odborným textem děje v redakcích časopisů a knižních nakladatelstvích, a uvidí, že nároky, které pedagogové kladou na studentské texty, vycházejí mimo jiné z požadavků redakčního a nakladatelského života.

4. Vybrané žánry odborných statí ve společenských vědách

Cílem této kapitoly je ukázat účelnost anglosaského stylu v různých žánrech odborné statí. Nejprve ukáží, co je pro něj typické a čím se liší od stylů, jež jsem pracovně nazvala francouzský a německý. Poté se soustředím na strukturu odborné statí. Vyjdu z požadavků na empirickou stat' a na jejím základě v základních rysech popíši strukturu nejběžnějších žánrů společenských věd statí odpovídajících tomuto stylu. Zvláštní pozornost věnuji žánrům, které považuji pro studentské práce za nejvhodnější.

4.1 Odborný styl

Ačkoli se lze s národními tradicemi psaní odborných textů do jisté míry setkat dodnes, patří především dobám minulým. Spolu s tím, jak se prohlubuje mezinárodní spolupráce, vytrácí se tato specifika i v oblasti vědy, podobně jako mizí i v jiných oblastech. Nechci tím však říct, že odborné texty směřují k jednotnému stylu. Ten je i nadále různorodý. Jeho volba však dnes souvisí spíše s osobním vkusem a letorou autora než s jeho národností nebo státní příslušností. Níže načrtnutou charakteristiku odborných stylů nelze považovat za typologii opřenu o systematickou komparaci odborných textů. Je jen jednoduchou pomůckou, jak stručně a jasně ukázat přednosti stylu, který preferuji jako čtenář-odborník i jako pedagog a který považuji za vhodný pro začátečníky. Jako čtenáři mi ušetřil mnoho času. V pedagogické práci se mi osvědčil, protože učí studenty strukturovaně myslet; nutí je klást otázky, na něž dokáží odpovědět, a formulovat je způsobem, jenž napovídá, jak hledat odpověď a argumenty. Tento způsob psaní vede svou strukturou začínajícího autora k hlubšímu porozumění problému, což zpětně tříbí text zprávy o jeho řešení, neboť ho nutí, aby se vyjadřoval jednoznačně a soustředil se na logiku výkladu. Styl francouzský i německý považuji v tomto srovnání za spíše matoucí.

Francouzský styl je sice elegantní, zároveň však mnohomluvný až upovídaný. Jsou pro něj typické vzletné až ornamentální formulace – poetické příměry, nečekaná přirovnání a spojení. Jazyk je dobře vybroušený, někdy až přeestetizovaný. Statí psané tímto stylem představují spíše nepřehlednou houšť někdy až

nekonečných souvětí. S určitou zlomyslností bychom mohli říct, že autorům, kteří volí takový styl, jde daleko více o to ukázat, jak krásně se umí vyjadřovat (měli tedy být spíše básníky nebo literáty), než o to přispět k rozvoji poznání v daném oboru. Takové texty nebývají jasně strukturované a cílem jejich autora nezřídka bývá čtenáře překvapit nečekaným závěrem. Daní za jejich šarm a půvab je nejednoznačnost, což vede k tomu, že je lze často různě interpretovat. Takové texty se těšívaly značné oblibě u autorů, jejichž hlavní činností jsou analýzy, kritiky a komparace děl klasiků i současných významných autorů. Čím je text mnohoznačnější, tím více interpretací umožňuje a je pak vítaným námětem četných sporů zvyšujících citační index nejen autorovi původního textu, ale i autorům jednotlivých interpretací a polemik. Určitá nejasnost a vzletnost tohoto stylu předurčuje oblíbenost takových textů u zainteresované laické veřejnosti – u čtenářů zajímavých se o danou problematiku z jiných než profesních zájmů. Takové práce (především knihy, méně už statí) bývají námětem konverzací v intelektuálních a uměleckých kruzích nebo při nepracovních setkáních nejruznějších celebrit a jejich vydání bývá společenskou událostí.

Německý styl je proti tomu jazykově úsporný, někdy až skoupý na slovo. Jsou pro něj typická dlouhá a složitá souvětí, v nichž záleží na každém výrazu a slovním spojení. Spíše než výkladem problému bývá takový text často záznamem myšlenkových pochodů autora, svého druhu zprávou o tom, jak obtížně se k závěrům dopracoval. Struktura textu kopíruje postup jeho úvah, což spolu se zmíněnou výrazovou úsporností často zatemňuje smysl jednotlivých tvrzení. Se značnou dávkou ironie bychom mohli říct, že základním cílem autora, jenž zvolil tento styl, je ukázat čtenáři, jak obtížným problémem se zabývá a jak náročné bylo jeho řešení. Jako by chtěl, aby se čtenář musel protrpět k výsledku stejně namáhavě jako sám autor a uvědomil si, jak úžasnou řeholi vědecká práce představuje. Zatímco texty psané francouzským stylem jsou hojně čteny, citovány a využívány v nejrůznějších souvislostech, práce psané v německém stylu mívají čtenářů méně. Většinou existuje jen několik málo znalců takových děl a ti se stávají jejich uznávanými vykladači; na jejich texty mnohdy nalezneme více odkazů než na autentické práce, jimiž se jejich interpreti zabývají.

Styl anglosaský volí autor, jemuž záleží na tom, aby jeho text byl pochopen tak, jak ho míní. Tento styl klade největší důraz na jednoznačnost a srozumitelnost tvrzení. Velkou pozornost věnuje rovněž logice a struktuře výkladu, aby z něj bylo zjevné, co autora k danému bádání vedlo, jak postupoval, k jakým závěrům dospěl a nakolik si je jimi jist (zda, v kterých ohledech a proč má určité pochybnosti). Pomocí dobře propracované struktury vede autor čtenáře za ruku od formulace problému k jeho řešení, neboť chce, aby čtenář pochopil text tak, jak ho míní. Důraz klade na konkrétní poznatky nebo závěry a na evidenci nebo argumenty, o něž svá tvrzení opírá. Struktura anglosaské stati nekopíruje proces poznání, ale je co nejsrozumitelnějším výkladem. Bez ohledu na to, zda autor ke svým poznatkům dospěl namáhavě a komplikovaně, snaží se nalézt co nejpříhodnější cestu k pochopení celého problému a předkládá ho v té nejsrozumitelnější podobě. S určitou nadsázkou lze říct, že zatímco francouzský a německý styl zpravidla svědčí o určitém narcismu autora, tomu, kdo zvolil styl anglosaský, záleží především na čtenáři. Důvody, jež ho k tomu vedou, jsou ovšem sobecké. Chce být dobře pochopen, konstruktivně kritizován a nalézt následovníky. Přílišná snaha vyhnout se nedorozumění však někdy vede k určité suchopárnosti a pro někoho zbytečné „polopatičnosti“ textu, což může některým čtenářům vadit.

Nepochybně existuje mnoho významných, smysluplných a zajímavých textů psaných francouzským nebo německým stylem. Na druhé straně pomocí anglosaského stylu lze dodat zdánlivý punc vědeckosti i naprostým banalitám. Francouzský styl, jež je na úrovni, však podle mého názoru předpokládá kromě znalostí a přirozených dispozic k práci v daném oboru i mimořádný literární talent a schopnost udržet v košatém textu základní myšlenku. Německému stylu se zřejmě lze jen obtížně vyhnout tam, kde autor řeší mimořádně složitý problém, zejména filosofické povahy, kdy by jasnost textu mohla problém nemístně trivializovat nebo zavést čtenáře na scestí.²⁷ Jinými slovy, anglosaský styl rozhodně nepovažuji za jediný správný nebo samospasitelný, jsem

²⁷ Na středních školách a některých humanitních fakultách ve Francii dodnes existují propracované metody, jak naučit studenty psát v tomto stylu. Stejně tak na řadě škol v Anglii a USA je vyžadován styl anglosaský. Se situací v Německu nejsem obeznámena.

však přesvědčena, že pro začínající odborníky (studenty) je tím nejvhodnějším, mimo jiné i proto, že je vede k pracovní poctivosti a intelektuální kázi, která – jak před lety konstatoval Dušan Machovec – „není věcí přesvědčení či dobrých úmyslů“, ale „zvyku a vytvoření dobrých návyků v konkrétní práci“ [Machovec 1980: 3]. Domnívám se, že získat takové návyky lze rychleji, drží-li se začátečník logiky empirické stati, z níž vychází anglosaský styl.

4.2 Logika a struktura empirické stati

Původ anglosaského stylu je v přírodních vědách. Vychází ze zprávy o průběhu a výsledcích zkušenostního výzkumu, jež probíhá ve čtyřech základních etapách.

1. Na začátku stojí nějaký problém nebo obecná otázka, na niž chce badatel odpovědět. Dříve než začne odpověď hledat, tedy dříve než se pustí do nějakého výzkumu, musí zjistit, zda se problémem, jemuž se hodlá věnovat, už někdo nezabýval před ním, a pokud ano, jakých úspěchů (i neúspěchů) bylo v tomto směru doposud dosaženo.²⁸ Zpravidla zjistí, že daný problém má řadu aspektů, z nichž některé byly prozkoumány více a jiné méně. Na základě této znalosti pak formuluje jednu nebo více zcela konkrétnějších otázek, na něž bude hledat odpověď.

2. V následujícím kroku hledá pravděpodobné (hypotetické) odpovědi – formuluje základní (obecné) hypotézy. Musí se také rozhodnout, jakou metodou bude ověřovat, zda a nakolik platí – jak je bude testovat. Jakmile se rozhodne, jakou metodu použije, převede obecné hypotézy do konkrétnějších otázek, na něž chce pomocí zvolené metody odpovědět.

3. Teprve poté přikročí k vlastnímu experimentu nebo pozorování, o němž pořídí podrobné záznamy (sbírá data), která podrobí zkoumání (analýze). Základním cílem sběru dat a jejich analýzy je ověřit platnost hypotéz.

²⁸ To je ovšem modelová situace. Ve skutečném životě se člověk pouští do výzkumu buď jako zkušený odborník s určitou výzkumnou praxí, či jako člen týmu, v jehož čele stojí zkušený odborník. Předmět výzkumu je zpravidla dán výzkumy předchozími a fáze seznamování s dosavadním výzkumem proběhla daleko dříve. Nicméně i v takovém případě je třeba průběžně sledovat, co se v daném oboru děje. Každý výzkum tedy využívá dosavadních objevů i omylů a neúspěchů.

4. Hypotézy proto dávají směr interpretaci výsledků analýzy. Pokud se potvrdí, zamyslí se badatel v tzv. diskusi nad podmínkami jejich platnosti. Pokud se je prokázat nepodařilo, přemýšlí o pravděpodobných příčinách tohoto neúspěchu a o tom, kam a jak orientovat další výzkum. Uvažuje rovněž o tom, zda a jak jsou zjištění, k nimž dospěl, využitelná v praktickém životě (tj. mimo zdi vědeckých ústavů).

Zprávu o jednotlivých krocích tohoto postupu a jejich výsledcích autor (autoři) zveřejní, obvykle nejprve v podobě odborné stati, která má čtyři základní komponenty: 1. úvod (formulace otázky, dosavadní stav bádání v tomto směru); 2. hypotézy a data; 3. analýza a její výsledky; 4. diskuse a interpretace zjištění.²⁹ V úvodu autor prokáže odbornou kompetenci k řešení daného problému (znalost dosavadních pokusů o jejich řešení) a zároveň podá podrobnější informaci o tom, jakou otázku si položil a jak na ni odpověděl. Jádrem stati jsou hypotézy a informace o datech, metodách a výsledcích analýzy. Zde má autor jednoznačně a přesně informovat o cestě, jíž dospěl k závěrům, které předkládá odborné veřejnosti k posouzení. Často se stává, že data přecení, nebo přehlédne nějakou „skrytou vadu“ svého postupu. Takové problematické stránky spíše odhalí jiný odborník v daném oboru, pokud má ovšem k dispozici patřičné informace. Diskusí, v níž badatel pečlivě zváží všechny své kroky a zamyslí se nad podmínkami platnosti závěrů, k nimž dospěl, vstupuje do dialogu s ostatními odborníky a stát se stává nástrojem odborné komunikace, případně příspěvkem k poznání v dané oblasti.

Ve společenských vědách nalezneme přímou analogii v tzv. empirických statích referujících především o psychologických, ekonomických a sociologických kvantitativních výzkumech. Empirická stať je kratší zprávou o výzkumu a psaní takových zpráv bývá součástí kursů a učebnic metod a technik výzkumu. Tento text je určen především začátečníkům, kteří ještě o empirickém výzkumu mnoho nevědí, a dávat jim podrobné rady, jak o něm referovat, by pro ně pravděpodobně nebylo příliš instruktivní. Nemluvě o tom, že empirický výzkum má v jednotlivých společ-

²⁹ V angloamerických příručkách bývá tento typ struktury nazýván „formát pro časopis“. Lze se rovněž setkat se zkratkou „struktura IMRD“ odkazující k jednotlivým částem (Introduction, Methods, Results, Discussion). Viz např. [Guide 1986: 19].

čenských oborech svá specifika a obecné rady by mohly být zavádějící. Struktura empirické stati stojí v pozadí každé odborné stati v anglosaském stylu a popsala jsem ji výše.³⁰

4.3 Další žánry

Podobně, ne-li téměř totožně, postupuje každý badatel, tudíž i ten, kdo používá jiných než kvantitativních metod. 1. Nejdříve musí formulovat problém v podobě nějaké otázky a potom zjistit, nakolik už byla zodpovězena a v kterých ohledech zůstala otevřená. 2. V takto vymezeném kontextu otázku zpřesňuje a hledá pravděpodobné odpovědi (hypotézy). 3. Pak hledá podklady (svého druhu data), s jejichž pomocí lze platnost hypotéz prověřit. 4. Nakonec musí zvážit, za jakých podmínek odpovědi, k nimž dospěl, platí. Tomu odpovídá i struktura stati, v níž o svém bádání referuje. Bádání historikovo, literárněvědní analýza, filosofické pojednání, různé sociologické komparace a studie a další výzkumná práce ve společenských vědách se tedy řídí podobnými principy jako ve vědách přírodních. Na první pohled může být poněkud matoucí skutečnost, že data, a tudíž i jejich sběr a analýza, zde mívají jiný charakter. Nebývají to vždy výsledky pozorování nějakého dění (ať už přirozeného, či experimentem navozeného), ale často to jsou texty, artefakty a různé nestrukturované výpovědi. Nicméně každý badatel si klade otázky, hledá na ně odpovědi a své odpovědi hledí podložit co nejpřesvědčivějšími argumenty, tedy nějakými daty, která nemusí mít podobu výsledků měření. Nic tudíž nebrání tomu, aby sociální vědci referovali o svém bádání v odborném tisku stejným způsobem jako přírodovědci.

Struktura odborné stati ve společenských vědách však bývá volnější. Pasáže referující o metodě a výsledcích často splývají v jednu a tvoří jednolitě jádro stati. Závěrečná pasáž v mnoha případech nebývá diskusí, ale jen shrnuje základní závěry, k nimž autor dospěl. Základní prvky tak bývají tři: úvod, jádro a závěr. Tato struktura a logika výkladu bývá modifikována do podoby různých žánrů. Nejprve vysvětlím smysl a účel tří základních prvků odborné stati, jejíž autor se drží základních zásad anglosaského stylu.

³⁰ Téměř učebnicovým příkladem sociologické empirické stati jsou stati P. Matějů a J. Strakové [Matějů, Straková 2003] nebo K. Vlachové [2003].

Úvod

Čtenář odborník, který se zabývá problémem, jemuž je věnována určitá stať, chce především vědět, zda její autor dospěl alespoň tak daleko jako on sám, zda si klade stejné nebo podobné otázky, jak je formuluje, jak na ně odpovídá a k jakým závěrům směřuje (jaký je základní cíl jeho práce). Odpovědi na tyto otázky hledá v úvodní části, jíž by měl každý autor věnovat velkou péči.

Nejdříve je třeba sdělit, jaký problém výzkum, o němž text informuje, řeší. V rámci výkladu problému by měl autor alespoň velmi stručně shrnout dosavadní úspěchy a neúspěchy na daném poli bádání. Je také vhodné podrobněji vyložit, co a proč se zatím nepodařilo uspokojivě řešit, na kterou z nezodpovězených otázek se autor zaměřil a proč. Vzhledem k tomu, že ve společenských vědách se k řešení jednotlivých problémů přistupuje z nejrůznějších zorných úhlů (teoretických a metodologických perspektiv nebo v rámci různých tzv. škol a směrů), mělo by být z úvodu jednoznačně patrné, na které autory (typ řešení) práce navazuje – ke kterému teoretickému nebo metodologickému směru se její autor hlásí. Užitečnou a často opomíjenou součástí úvodní pasáže je informace o logice výkladu, tj. jak je problém rozčleněn do dílčích otázek, v jakém pořadí a proč jsou řešeny a kam směřuje výklad, tj. k jakému základnímu závěru autor dospěl.

Většinu studentů je obtížné přesvědčit, aby už v úvodu spolu s logikou výkladu nastínili i základní závěr, k němuž dospěli. Mají totiž pocit, že se pak v závěru jenom opakují. Jejich protesty lze shrnout například do této námítky: „K čemu psát dlouhý text, když se pointa vyzradí hned na začátku? Poutavější je přece text, při jehož čtení čtenář až do konce s napětím očekává řešení.“ Skutečně, někteří studenti by nejraději psali své texty jako svého druhu detektivky. Chtějí čtenáři v závěru ukázat, že řešení už měl dávno v textu před sebou.³¹ Svůj názor řada studentů změní, až když musí při psaní diplomové práce číst stovky stránek nepřilíš dobře strukturovaných textů. Teprve potom naznají, že z hlediska

³¹ V tom případě by se však měli držet dvaceti pravidel pro psaní detektivek, zejména toho, jež požaduje, aby měl čtenář stejnou příležitost vyřešit záhadu jako detektiv, což znamená, že všechny stopy musí být uvedeny a jasně popsány. To však bývá často náročnější, než v úvodu jasně říct, k jakému cíli směřujeme a jak budeme ve výkladu postupovat. (Za upozornění na toto pravidlo vděčím P. Marešovi.)

čtenáře (a zároveň kolegy autora, jímž se při čtení stávají) jde o styl příjemný a pohodlný. Ocení, že nemusí soustředěně číst každý text slovo od slova, aby zjistili čeho se vlastně týká, ale dobře strukturovanými texty mohou jen efektivně listovat, na tomto základě si o nich udělat relevantní představu a podrobně se věnovat jen těm z nich, které skutečně pro svou práci dobře využijí. Při listování takovým textem totiž čtenář vždy na základě dobře napsaného úvodu ví, kde se zhruba v textu nachází, co této pasáži předcházelo a co může očekávat v pasážích následujících. V závěru samozřejmě není nutné a ani vhodné doslova zopakovat, co bylo řečeno v úvodu, kdy čtenář ještě nezná analýzu. V závěru lze výsledek formulovat zcela jinak než v úvodu, neboť se lze odvolat na argumenty předložené v jádru textu.

Takový přístup zároveň snižuje riziko nedorozumění. Zdůrazní-li autor v úvodu logiku svého výkladu a ukáže-li, k jakému cíli směřuje, říká tím zároveň, co považuje za podstatné, a dává návod, jak text číst. Zvyšuje tím pravděpodobnost, že čtenář bude text číst tak, jak byl míněn. Takto informovaný čtenář se zpravidla stává autorovým spojencem. Rozhodne-li se číst text celý, je pozitivně motivován, a pokud ho jen prolistuje, má o práci alespoň základní představu. V obou případech lze očekávat, že stať ocituje, případně ji někomu přímo doporučí (čímž autor získá dalšího čtenáře). Službou čtenáři autor slouží i sobě.

Jádro

Každý odborný text by měl být psán s cílem informovat kolegy (odbornou veřejnost) o nějakém objevu. Je pravda, že ve skutečnosti tomu tak často nebývá. Publikační činnost je součástí profese, zdrojem statusu a ocenění každého badatele. Nejen studenti jsou někdy nuceni psát, aniž před tím dospěli k nějakému zásadnímu objevu. Takovou praxi však nepřekročí-li určitou míru, není třeba odsuzovat. Musí-li člověk psát, ačkoli původně neměl co sdělit, a dodržuje-li při tom základní požadavky psaní odborného textu, zpravidla k nějakému, byť drobnému, objevu dospěje. Samotným zveřejněním se však objev stává součástí vědění v daném oboru jenom potenciálně. Reálně do něj vchází, teprve až ho odborná veřejnost nejen vezme na vědomí, ale také prověří. V jádru stati hledají její představitelé odpověď především na dvě otázky: Jak autor při ověřování odpovědí na své otázky postupoval a proč

se rozhodl pro takový postup? O jaké a jak kvalitní argumenty své odpovědi opírá? Obě tyto otázky musí autor předjímat a dát na ně v textu odpovědi. Stejně jako ve všem, i zde musí dodržet únosnou míru. Zahltí-li čtenáře příliš mnoha metodickými detaily, může řadu z nich odradit. Při rozhodování o tom, do jakých podrobností zvolenou metodu popsat, musí zvážit, nakolik je pro problém specifická. Obecně řečeno, je třeba podat takové informace, aby bylo zjevné, jakým způsobem byly hypotézy testovány. Detailní informace, pokud je autor z nejrůznějších důvodů považuje za důležité, je lepší uvést v dodatku nebo příloze.

Volba metody vždy úzce souvisí s hypotézami, s nimiž je třeba rovněž čtenáře seznámit. Častou námitkou (nejen studentů) v této souvislosti bývá, že ve společenských vědách se většinou bez hypotéz obejdeme. Jde však o mýtus plynoucí z utopické představy tzv. úplné indukce, tj. víry, že se můžeme odpoutat od svých omezených zkušeností a zkoumat svět kolem sebe zcela nepředpojatě, tzv. „objektivně“. Tomuto obecně metodologickému problému se v sociologii věnoval zřejmě jako první M. Weber, obecněji například K. R. Popper. Oba v této souvislosti přesvědčivě ukázali, že nejsme schopni pozorovat realitu v celé její totalitě, a proto se vždy zaměřujeme jen na její část. V pozadí takového výběru vždy stojí nějaká hypotéza, jíž si nemusíme být vědomi. V této souvislosti se hovoří o intuici. Intuice však není ničím jiným než souborem jakýchsi mlhavých hypotéz, které badatel v dané chvíli není s to jasně a zřetelně formulovat. Vědci, a to i v přírodních vědách, zejména na počátku výzkumu určitého problému, vycházejí spíše z intuice než z jasně a jednoznačně formulovaných hypotéz. Intuice je však, jak říká Popper, badatelova soukromá věc [Popper 1994: 109]. Jakmile vstupuje se svými objevy do diskuse, musí umět své podvědomé předpoklady převést do explicitně formulovaných hypotéz a ukázat, jak je lze ověřit, případně vyvrátit. Jakkoli původně vyšel z intuice, jakmile o svém bádání nebo výzkumu podává zprávu, musí se zamyslet nad tím, z jakých – byť neuvědomovaných – předpokladů vyšel a jak (případně zda vůbec) prověřil jejich platnost. Pokud tak neučinil, nenapsal odbornou stať.

Informovat je také třeba o datech, o něž se závěry opírají. Daty, jak už bylo řečeno, jsou ve společenských vědách velmi často texty, jejichž kritická analýza představuje hlavní cíl mnoha odborných

statí. V takovém případě je třeba vedle vlastní analýzy podat rovněž charakteristiku použitých textů (případně i jejich autorů) z hlediska otázek, jež si autor v úvodu položil, a zdůvodnit jejich výběr; říct, proč považuje tento výběr za dostatečně reprezentativní, případně vyčerpávající apod. Jádrem odborné stati často představuje právě tato informace spolu s propracovanými argumenty (často v podobě parafrází a citací s přesnými odkazy) ke všem závěrům a tvrzením, jež autor v textu předkládá.

Závěr

Má-li být odborná stať impulsem pro věcnou diskusi, nestačí pouze předložit zjištění, k nimž autor dospěl, ale je třeba také ukázat, za jakých podmínek na nich lze dále stavět. Závěr by měl čtenáře ujistit, že autor výsledky své práce nepřeceňuje, že si je vědom úskalí, jimž se sice vyhnul, která však proto nezmizela. Kolega zabývající se toutéž nebo podobnou problematikou si pravděpodobně bude klást otázky tohoto typu: Uvědomuje si autor, že ... (např. předpoklad, z něhož vyšel, není jediný možný)? Vzal vůbec v úvahu, že ... (např. závěry stojí a padají s metodou, která je podezřelá)? Přemýšlel o tom, zda ... (např. jsou jeho data reprezentativní)? V závěrečné diskusi by proto autor měl zhodnotit předpoklady, z nichž vyšel, zamyslet se nad tím, v čem a proč si je jist, kde a proč má určité pochybnosti a jakým způsobem by je bylo možné zmírnit. Měl by také ukázat, které otázky a proč zůstávají zcela otevřené, kam bude vhodné napřít další úsilí atd. S určitou nadsázkou lze říct, že diskuse je skutečným vyvrcholením bádání, o němž stať referuje. V závěru odborných statí opírajících se o analýzu textů často nalezneme spíše než úvahu o výsledcích shrnutí základních závěrů, k nimž autor dospěl, případně obecné úvahy o jejich významu. Ani v tomto případě by však diskuse neměla být opomenuta. Za větší nešvar však považuji sklon některých studentů (a bohužel i zkušenějších autorů) otevřít v závěru zcela nový problém, nebo text završit tvrzením, které vůbec nevyplývá z předchozího textu a k němuž proto ve stati nenalezneme žádné argumenty. Opomene-li autor diskusi, měl by alespoň důsledně dbát, aby byl závěr vyvrcholením předchozího textu. Znamená to důsledně se držet problému, jemuž je věnováno jádro stati, a formulovat jen takové závěry, k nimž lze v textu nalézt argumenty.

S výše nastíněnou formou odborné stati se setkáváme v různých obměnách, tzv. žánrech. V pozadí této různorodosti stojí především rozdílné cíle badatelské práce, o níž stať referuje. Povaha těchto cílů se odráží v různých typech dat a metod, jichž bylo v bádání využito, což se nutně projeví i ve výsledné formě stati, která o něm referuje. V časopisech a sbornících se vedle empirické stati nejčastěji setkáváme s šesti dalšími žánry: kompilace, komparace, recenzní stať, přehledová stať, odborná esej a původní teoretická stať. Největší pozornost věnuji kompilaci a komparaci, tj. žánrům, s nimiž se (vedle empirické stati) v pracích studentů společenských věd setkáváme nejčastěji. Odborné eseje a zejména původní teoretické stati se věnují spíše jen pro úplnost. Dle mého přesvědčení jde o žánry, jež lze doporučit jen mimořádně talentovaným studentům, které je třeba vést zcela individuálně.

Jednotlivé žánry představují určité konstrukty, jimž se skutečné texty tu více, tu méně blíží. U každého uvádím jako příklad některou ze statí publikovaných v *Sociologickém časopise*, nikoli však jako vzor, jehož je třeba se úzkostlivě držet, ale spíše proto, aby měl čtenář možnost konfrontovat obecnou charakteristiku (svého druhu ideální typ) s realitou. Při hledání příkladů jsem se omezila na statě publikované v posledním úplném ročníku *Sociologického časopisu* (čtyři čísla v českém jazyce ročníku 2003) a jako příklady uvádím stati, jež se podle mého názoru nejvíce blíží ideálním typům jednotlivých žánrů. Sotva bych totiž našla snadno dostupné klasické vzory. Protože žánr je ideální typ, nelze často u reálných textů jednoznačně rozhodnout, zda jde např. o kompilaci nebo komparaci, přehledovou nebo recenzní stať atd. Kromě toho například kvalitní kompilace bývá částečně komparací atd. Smyslem níže uvedeného členění žánrů je upozornit, že odborné texty píšeme s různými cíli a každý z nich klade na autora specifické nároky, jimž je třeba vyhovět. V odborných textech rozhodně nejde o žánrovou čistotu (ostatně tento požadavek dnes začíná být věcí minulosti obecně). Základními požadavky jsou přesnost (formulací, odkazů a další evidence), původnost a přínos – nejen pro poznání, ale také pro další výzkum, rozvoj teorie, ale i výuku a studium.

4.3.1 Kompilace (kompilát)

Slovo kompilace pochází z latinského slovesa *compilare*, které znamená vykořistit nebo vykrást. Je tvořeno předponou *com* (dohromady) a původním slovesem *pilare* – oloupit, vykrást. Doslova tedy *compilare* znamená nakrást si (nahromadit bohatství loupežemi). Slovníkové definice kompilace nebo kompilátu jakožto literárního žánru obvykle kromě výkladu zahrnují i hodnocení odvozené od tohoto latinského kořenu, které se pohybuje od příkrého odsudku, kdy je kompilace charakterizována jako „sestavení cizích poznatků bez vlastního přínosu, nepůvodní dílo“ [Velký slovník naučný], přes mírně smířlivější formulaci „literární umělecké nebo vědecké dílo vzniklé výběrem cizích poznatků nebo netvůřícím způsobem“ [Slovník cizích slov] až po vcelku nepředpojatou definici kompilátu jakožto práce „založené na přebírání a novém sestavování“ [Velký slovník naučný].³² Kompilace je snad nejspornějším žánrem odborného textu. Nezřídka bývá, jakožto výsledek netvůřící až parazitní činnosti, považována za opovržením hodný nebo dokonce nepřipustný žánr. Typickým příkladem je postoj Duffkové, která ve svém výčtu důsledků nekonceptního přístupu ke zpracování diplomové práce uvádí kompilaci jako příklad práce „poskytující pouze přehled (často zcela neuspořádaný) o tom, co kdy kdo o zkoumaném problému řekl či napsal“, v němž většinou „chybí i jen určité seřazení či klasifikace jednotlivých názorů, spojování vyjmenovaných pojetí bývá násilné bez logické návaznosti a zcela se zde postrádá vyjádření vlastního stanoviska studenta“. Výsledkem kompilování je „nevyhovující práce bez jakéhokoli přínosu“ [Duffková 1984: 20].

Text vyznačující se uvedenými rysy je mimo jakoukoli pochybnost textem špatným a nepřijatelným. Stručně řečeno, uvedený popis se týká nekvalitní kompilace. Na rozdíl od Duffkové se domnívám, že důkladně zpracovaná kompilace může představovat velmi systematické shrnutí toho, „co kdy kde kdo o zkoumaném problému řekl či napsal“ a lze napsat i kvalitní kompilaci, která může být velmi užitečnou.³³ Kvalitní kompilace je promyšlenou

³² Běžně jsou slova kompilace a kompilát považována za synonyma. Tvůrci *Velkého slovníku naučného* zjevně rozlišují činnost (kompilace – sestavování) a její výsledek (kompilát – text založený na kompilaci).

³³ Kompilace tohoto typu se ovšem do značné míry překrývá s jiným žánrem, tzv. přehledovou statí, o níž pojednávám samostatně.

přehledové anebo recenzní stati. To jsou podle mých zkušeností, vedle empirických statí, základní žánry studentských prací v oblasti společenských věd. Pokud propojení nebo srovnání nějakých teorií nevyústí v novou teorii, lze možná hovořit o teoretickém textu, v tom smyslu, že se zabývá teorií. Nejde však o původní teoretickou stať, ale o kompilaci nebo komparaci. Badatel, jenž má předpoklady ke smysluplné teoretické práci (nevylučuji, že jím může být i student), sotva potřebuje obecné rady k tomu, jak má o výsledcích svého bádání informovat. Konkrétní struktura stati se navíc řídí především východisky a logikou teorie, o níž referuje. Jakožto žánr písemných prací studentů společenských věd připadá v úvahu původní teoretická stať jen zcela výjimečně. Je výsledkem náročné intelektuální práce, která předpokládá značný teoretický rozhled, zažitě vědomosti a praktické zkušenosti.

Pro tento žánr platí stejná *zásada* jako pro odbornou esej: raději počkat a sbírat zkušenosti četbou odborných textů a psaním jiných žánrů.

5. Hlavní zásady publikační etiky

Víme už, že vědecká a odborná práce jsou činnosti kolektivní, a to nejen ve smyslu reálných kolektivů, ale i ve smyslu spíše pomyslné komunity odborníků zabývajících se podobnými problémy a navzájem se informujících o svých úspěších (případně i neúspěších). Spolupráce probíhá výměnou zkušeností prostřednictvím publikovaných statí a knih. Tímto způsobem spolupracují celé generace vědců a odborníků, dokonce i s těmi, kdo nás už dávno opustili. Nově nastupující generace vědců a odborníků navazují na práci svých předchůdců, a to nejen těch bezprostředních. Zejména v humanitních vědách jsou návraty k dílům klasiků zcela běžné. Klasická díla se čtou znovu a znovu, protože ve světle nových poznatků představují nevysychající zdroj inspirace nebo argumentů, či se stávají předmětem nového kritického zhodnocení. Viděli jsme, že od každého, kdo začne řešit nějaký vědecký nebo odborný problém, se vyžaduje, aby se nejprve seznámil s tím, co se už o něm ví. Takové zmapování stavu řešení dané problematiky také vstupuje do zprávy o provedeném výzkumu.

Viděli jsme také, že pro společenské vědy je typické opírat své bádání o práce jiných autorů, které se stávají svého druhu datovým materiálem, jež autoři odborných textů analyzují, o něž opírají svá tvrzení apod. Při psaní odborného textu se proto jen zřídka vyhneme nutnosti zprostředkovat čtenářům myšlenky a tvrzení (případně data) jiných autorů. Vcházejí do naší práce například v podobě předpokladů, z nichž jsme vycházeli, či jako objekt našeho výzkumného zájmu, kdy prověřujeme platnost určitých tvrzení, nebo jsou argumentem, jímž chceme podpořit svá zjištění a tvrzení.

V této souvislosti musí každý odborný text vyhovět třem základním požadavkům, jejichž splnění se zcela nekompromisně vyžaduje nejen na vysokých školách, ale i v redakcích a nakladatelstvích. V každém odborném textu musíme:

- 1) Podat úplné a konzistentní informace o všech využitých zdrojích;
- 2) jasně odlišit vlastní myšlenky, formulace, data a údaje od převzatých;
- 3) co nejpřesněji reprodukovat použité texty.

V pozadí těchto požadavků stojí důvody praktické i etické. První požadavek je zcela praktický a formální. Čtenář musí mít

možnost si ověřit, zda autor pracoval se zdroji seriózně, a musí proto mít k dispozici všechny potřebné údaje o tom, kde lze převzaté údaje nebo myšlenky nalézt. Zbývající dva požadavky souvisí zejména s morálkou. V druhém jde o to, abychom plody práce druhých nevydávali za své vlastní, třetí má zabránit tomu, abychom druhým nepodsouvali něco, co nenapsali.

Splnit tyto požadavky předpokládá vědět, kdy je třeba s informací zacházet jako s převzatou. Není pochyb o tom, že odkázat na zdroj je třeba všude tam, kde se doslova opisuje. Stejně tak je však nezbytné upozornit na každou myšlenku nebo názor, který je převzat z jiného zdroje, jako například z přednášky, besedy, ale i více méně soukromé diskuse s některým z kolegů nebo jiným informátorem.⁴⁸ Jak uvidíme, jsme tímto upozorněním povinováni i tehdy, neuvádíme-li danou myšlenku nebo názor v doslovném znění, ale formulujeme-li ji vlastními slovy, shrneme-li rozsáhlejší text (koncepti nebo pojetí) do několika vět apod. Odkázat na zdroj je také třeba, referujeme-li o analýze dat výzkumu, jež provedl někdo jiný. Povinnost odkazu se konečně vztahuje ke všem faktickým informacím, s výjimkou všeobecně známých fakt.

V zásadě jde o to znát odpověď na čtyři otázky, a to: 1. Co jsou všeobecně známá fakta? 2. Kdy jsme původní? 3. Čím se liší citát od parafráze a co v něm musí být? 4. Co patří a nepatří do seznamu literatury? Vedle toho je ještě nutné 5. vědět, jakým způsobem se informace o použitých zdrojích uvádějí. Odpovědi na tyto otázky nalezne čtenář v následující kapitole. V jejich rámci ukáží, jak se vyhnout plagiátorství, či obvinění, že jsme zcizili myšlenky někoho jiného, a jak předejít nařčení, že jsme text, o němž referujeme nebo který kritizujeme, dezinterpretovali. Odkazování na zdroje má svá pravidla určující, které informace o zdroji, a zejména v jakém pořadí, musíme uvést. V této souvislosti existuje několik norem navazujících na různé tradice. S těmi, s nimiž se setkáváme nejčastěji, se čtenář seznámí v poslední části této kapitoly (5.5).

Vyjděme tedy z jednoduché *zásady*: Bez odkazu lze uvést jen všeobecně známá fakta a původní myšlenky (závěry).

⁴⁸ Ovšem jen tehdy, jde-li o nějakou původní myšlenku nebo unikátní informaci, která má pro řešení problému, jímž se autor v textu zabývá, význam.

5.1 Co jsou všeobecně známá fakta?

Studenti si zpočátku nebyvají jisti tím, co lze považovat za obecně známá fakta, zejména v rámci oboru, s nímž se teprve začínají seznamovat. To je vede buď ke značné ledabylosti v odkazování, nebo naopak k nesmyslnému odkazování na každou trivialitu nebo každé převzaté slovo.⁴⁹ Obecně známá fakta můžeme rozdělit do tří základních skupin: 1. neoddiskutovatelné události, 2. vše, co se považuje za součást všeobecného vzdělání (základní fakta vyučovaná ve všeobecných školách), a 3. základní poznatky daného oboru.

O neoddiskutovatelných událostech se všeobecně ví a lze o nich snadno nalézt nějaký doklad. Zpravidla jde o významné historické události, či události nedávné, o nichž se široce referovalo v masově sdělovacích prostředcích. Příkladem může být datum založení Karlovy univerzity, pochod studentů 17. 11. 1989 v Praze, teroristický útok na New York 11. 9. 2001, povodně v České republice v roce 2002 apod. Neoddiskutovatelnou událostí však není společný výlet dvou literátů, o němž jeden z nich napsal v dopisu své matce. Pokud bychom této informace využili v odborném textu, bylo by potřeba uvést onen dopis jako zdroj spolu s údajem, v kterém archivu (byť zcela soukromém) je uložen.

Trochu složitější je rozhodnout, zda určitá fakta (informaci) považovat za součást obecných vědomostí, či nikoli. V zásadě sem patří informace, které se běžně vyskytují v laických konverzacích nebo v masově sdělovacích prostředcích. Příkladem může být údaj, že Česká republika má zhruba 10 milionů obyvatel, že česká populace stárne nebo že po roce 1989 u nás vzniká nový sociální jev – bezdomovectví. O obecně známá fakta však jde jen v takto povšechném vyjádření. Pokud bychom například uváděli přesný údaj o počtu obyvatel ČR podle posledního sčítání lidu, museli bychom odkázat na statistickou ročenku nebo jiný zdroj. Podobně pokud bychom sdělovali, že současný počet bezdomovců se odhaduje na 20 tisíc, bylo by naší povinností uvést, kde byl tento odhad uveden (případně na základě jakých údajů jsme ho provedli sami).

⁴⁹ Snad v každém kursu se objeví práce, jejíž autor odkáže v jedné větě na několik zdrojů.

Pro studenty nejobtížnější, pro odborníka však zcela snadné, je rozhodnout, co patří k obecně užívaným nebo známým zjištěním, koncepcím a faktům v rámci oboru, jež studuji. V zásadě jsou to ty, které se uvádějí v základních učebnicích. V rámci sociologie je například všeobecně známo, že Weber považoval za jeden z faktorů vzniku kapitalismu protestantskou etiku. Odkazovat na zdroj také nemusíme, hovoříme-li například jen všeobecně o tom, že teorie etiketizace (labelingu) vysvětluje deviantní chování. Mezi obecně známým a specifickým je však často jen velmi úzká hranice. Je například všeobecně známo, že v rámci sociologie existuje několik teoretických proudů. Budeme-li však hovořit o pluralitním charakteru sociologické teorie a použijeme-li Giddensovy formulace z jeho učebnice *Sociologie*, kde hovoří o základních *teoretických dilematech*, bude na místě upozornit, že je to Giddensova formulace. Pokud by se však toto sousloví během let vžilo jako běžná charakteristika sociologie, odkazu by už zapotřebí nebylo.

Z výše uvedených příkladů je zřejmé, že si vždy nemusíme být jisti, co patří k obecně známým faktům a co nikoli, protože dostatečně jednoznačné kritérium neexistuje. Ví-li člověk, že by určitý údaj měl znát, ale v dané chvíli si jej nedokáže vybavit (či si jím není jist) a podívá se proto do nějaké učebnice nebo encyklopedie, nebude zdroj uvádět; pokud ho však doslova neopíše. Nemohu-li si například vybavit, zda Soluň leží v severní, či jižní Itálii a podívám se do nějaké encyklopedie, nemusím tento zdroj uvést. Opíší-li však z encyklopedie celou pasáž: „Soluň, novořecky Thessaloníki – město v severním Řecku u Soluňského zálivu Egejského moře; 378 000 obyvatel (1991 druhé největší město Řecka)“, musím opsaný text dát do uvozovek a uvést, odkud jsem ho převzala [Velký slovník naučný]. Zdroj by bylo třeba uvést i tehdy, pokud by šlo o přesný přepis, ale byla by využita informace o počtu obyvatel a o tom, že jde o druhé největší řecké město (to už všeobecně známá fakta nejsou). Rozhodnout v hraničních případech, zda je odkaz nutný, či nikoli, je věcí citu, jež člověk získává v průběhu praxe (čtením a psaním odborných textů). Pokud student váhá, je na místě, aby se poradil s pedagogem; zmíněný cit pomáhají získat i konzultace.

Nikdy však nepochybíme, budeme-li se držet jednoduché *zásady*: uvádět každý převzatý údaj.

5.2 Co je původní myšlenka?

Stejně jako si nemusíme být vždy stoprocentně jisti, zda máme před sebou všeobecně známé faktum, můžeme někdy váhat, zda jsme na něco přišli sami, či zda jde o myšlenku, kterou jsme kdysi někde četli nebo slyšeli. V tomto případě však musíme být daleko opatrnější. Budu-li se tvářit, že přeci každý ví, že Rockefeller založil v roce 1877 firmu Standard Oil, a neuvedu, že jsem si to našla v encyklopedii, nebude to považováno za těžký prohřešek. Nesmím však tvrdit, že jsem k tomuto zjištění došla na základě studia archivních materiálů. Pokud bych však našla třeba na internetu zajímavou úvahu o možných důsledcích hospodářské reformy projednávané v parlamentu, opsala ji a předložila jako výsledek svých vlastních analýz, byl by to podvod, za nějž bych byla diskvalifikována před odbornou veřejností, případně vložena denním tiskem. Studentovi by hrozilo vyloučení ze studia. V tomto případě je naprosto zřejmé, že jde o podvod. Jak však hodnotit jednání Michala, který našel stejný text a dále ho zpracoval – dokumentoval ho statistickými údaji a k jednotlivým tvrzením dohledal teoretické studie a na ty řádně odkázal? A co teprve Honza, který si až poté, kdy ho pedagog obvinil z plagiátorství, uvědomil, že skutečně kdesi něco takového kdysi četl a že to možná byl první impuls k celé analýze. Zachovali se Michal a Honza nečestně a je jejich práce nepůvodní?

V Michalově případě jde o vědomý podvod. Myšlenku ukradl, byť ji doplnil dalšími údaji a rozvedl do hlubších detailů. Správně měl uvést, že jednotlivé teze převzal (a odkud), a to i když je formuloval jinak. V textu měl zcela jednoznačně rozlišit, co je výsledek jeho práce a co převzal. Situace, v níž se ocitl Honza, je složitější. Zda určitý text (přednáška apod.) pro něj byl spíše podvědomým impulsem, či zda jej využil vědomě (byť jen částečně), je věcí jeho svědomí. Pokud však podváděl, pravděpodobně nebude těžké mu to dokázat. Například tím, že použil nějaký termín pro původního autora specifický, nebo proto, že dodržel posloupnost jednotlivých důsledků projednávané reformy původního textu, ač by mohla být i jiná (a třeba i logičtější) atd. Po pravdě řečeno, Honzovi se může podařit zamést stopy, a to tak důkladně, že mu krádež nikdo nedokáže. Pokud však podváděl a nedal si práci se zametením stop, asi se mu obvinění vyvrátit nepodaří.

V takových a podobných případech je doporučení jednoduché, a to důsledně se vyhýbat vědomým krádežím, nebo pečlivě zametat stopy. Je však třeba si uvědomit, že účinné zametání stop je zpravidla stejně náročné, ne-li náročnější, než se pokusit o něco originálního. Jak říká Umberto Eco, diplomovou práci lze samozřejmě opsat, ale pokud člověk nechce být přistižen, vyžaduje to jistou invenci a stojí to také nemalou námahu, protože „i pouhé opisování vyžaduje [...] jakýs inteligentně provedený předběžný výzkum“ [Eco 1997: 23].

Nejlepší je proto se držet *zásady*: chlubit se cizím peřím se většinou nevyplácí.

5.3 V čem spočívá přesnost citace?

Převzaté myšlenky se uvádějí dvojím způsobem. Buď se doslova opíše (případně se tu a tam některá slova vypustí, či naopak přidají), nebo se zcela přeformuluje. V prvním případě jde o citaci, v druhém o parafrázi. V obou případech jde především o to zachovat původní smysl. To znamená, že každý zásah do původního textu musí být zřetelně vyznačen a opatřen přesnou informací, kde lze danou pasáž (myšlenku) v citované práci nalézt, aby si čtenář v případě pochybností mohl ověřit, zda je citace nebo parafráze korektní.

Přípustné zásahy do reprodukováných textů ukáží na příkladech. Nejprve se budu věnovat citátům a potom parafrázím. Vyjdu z doslovné citace z Weberovy práce *Základní sociologické pojmy*.

„Žádným způsobem se neříká, že účastníci navzájem vztaženého jednání vkládají v jednotlivém případě do sociálního vztahu *stejný* obsah smyslu nebo že postoj partnerů si co do smyslu navzájem vnitřně odpovídá, že tedy v *tomto* smyslu existuje nějaká ‚vzájemnost‘. ‚Přátelství‘, ‚láska‘, ‚pieta‘, ‚smluvní věrnost‘, ‚pocit národní pospolitosti‘ na jedné straně mohou na druhé straně narazit na naprosto odlišné postoje ostatních. Právě pak zúčastnění se svým jednáním spojují odlišný smysl: sociální vztah je z obou stran objektivně ‚jednostranný‘. Navzájem vztažené je ale jednání také tehdy, jestliže jednající (možná zcela nebo částečně mylně) *předpokládá*, že partner k němu (k jednajícímu) má určitý postoj a na toto očekávání orientuje své vlastní jednání, což

většinou může mít (a má) důsledky pro průběh jednání i pro utváření vztahu. Objektivně ‚dvoustranné‘ je jednání přirozeně jen potud, jestliže si obsah smyslu navzájem – podle průměrných *očekávání* každého ze zúčastněných – ‚odpovídá‘, tedy např. pokud otcovskému postoji odpovídá postoj dítěte alespoň přibližně tak, jak to otec (v jednotlivém případě nebo průměrně nebo typicky) očekává. Sociální vztah, který by zcela a beze zbytku spočíval na postoji *odpovídajícím* vzájemnému smyslu, je v realitě mezním případem. Avšak absence dvoustrannosti má podle naší terminologie vylučovat existenci ‚sociálního vztahu‘ jen tehdy, jestliže má za následek, že vzájemná *vztaženost* dvoustranného jednání fakticky chybí. Zde jako i jinde jsou pravidlem všechny druhy přechodných stavů“ [Weber 1998: 159, kurziva a uvozovky v originále].

Citovaná pasáž musí být přesnou kopií originálu. Nestačí ji jen doslova opsat, ale je třeba dodržet všechny zvláštnosti textu, tj. různé typy písma, závorky, pomlčky, uvozovky, zkratky apod. Celá pasáž musí být v uvozovkách⁵⁰, za nimiž následuje odkaz. Jiná možnost je citát odsadit a napsat menším písmem. V takovém případě nejsou uvozovky na začátku a konci citátu nutné. Odkaz však pominout nelze. Někdy chceme v původním textu nějaký výraz zvýraznit, a proto jej například uvedeme jiným typem písma, podtrhneme jej apod. V tom případě na to musíme upozornit (do závorky napíšeme, čím se citát liší od originálu, a přidáme své iniciály). Mohou-li vzniknout pochybnosti, explicitně uvedeme, že jiný typ písma je v původním znění, jako jsem to udělala ve výše uvedeném příkladu.

Často chceme čtenáři předložit co nejvěrnější formulaci nějakého autora (v tomto příkladu Webera), ale celá pasáž nám připadá v daném kontextu zbytečně dlouhá. Citáty by totiž v zásadě neměly být delší než tři až čtyři řádky.⁵¹ V takovém případě můžeme něco vypustit, případně naopak pro lepší srozumitelnost

⁵⁰ Uvnitř citátu je třeba používat jednoduché uvozovky (jako jsem to udělala v uvedeném příkladu).

⁵¹ Existují samozřejmě situace, kdy se citují i celé odstavce, zejména jde-li o analýzu nějakého textu, detailní komparaci nebo například polemiku, v níž chceme ukázat, že určité myšlenky daného autora byly doposud špatně interpretovány apod. V ostatních žánrech, zejména v kompilacích, je však vhodné omezit doslovné citace na nezbytné minimum. Jak už bylo řečeno, odborná kompilace nemá být souborem citátů, ale spíše výkladem nějakého problému,

přidat. Musí však být zcela zjevné, kde a jak jsme původní znění upravili. Vypuštěním nebo přidáním slov totiž můžeme (někdy i nevědomě) částečně nebo zcela změnit smysl originálu, a proto jsme povinni na tuto možnost čtenáře upozornit. Jen tak se vyhneme nařčení, že jsme původní text účelově dezinterpretovali – například proto, abychom závěr svého bádání podepřeli autoritou, nebo proto, abychom poškodili citovaného autora, protože je naším konkurentem v oboru. Musíme proto přesně vyznačit, kde jsme z textu něco vypustili a co jsme naopak přidali. Vypuštěná slova nebo věty nahrazujeme třemi tečkami v závorce (případně i bez závorky). Takový zkrácený citát může vypadat například takto:

Weber netvrdí, že „... účastníci navzájem vztaženého jednání vkládají [...] do sociálního vztahu stejný obsah smyslu nebo že postoj partnerů si co do smyslu navzájem vnitřně odpovídá, že tedy v tomto smyslu existuje nějaká ‚vzájemnost‘. [...] Navzájem vztažené je [...] jednání také tehdy, jestliže jednající [...] předpokládá, že partner k němu (k jednajícím) má určitý postoj a na toto očekávání orientuje své vlastní jednání [...] Objektivně ‚dvoustranné‘ je jednání přirozeně jen potud, jestliže si obsah smyslu navzájem [...] ‚odpovídá‘ ...“ Taková situace je ovšem „v realitě mezním případem“ [Weber 1998: 159].

V tomto zkráceném citátu předkládám výše citovanou pasáž, kterou jsem se snažila co nejvíce zkrátit, ale tak, aby smysl byl zachován. Vypustila jsem především závorky a příklady. Tři tečky na začátku naznačují, že jsem vypustila začátek věty (podobně třemi tečkami na konci informujeme čtenáře, že věta v originálu dále pokračuje). Vypuštěné části vět jsem vyznačila třemi tečkami v hranatých závorkách. Začátek poslední věty jsem zkrátila vlastními slovy, a proto jsem před tím citát ukončila a znovu uvedla uvozovky tam, kde se vracím k Weberovým slovům.

Jindy je v zájmu srozumitelnosti užitečné do citovaného textu přidat vysvětlení – například proto, že v citované pasáži vytržené z celkového kontextu není zřejmý podmět apod. V takovém případě se přidaná slova uvádí v závorkách spolu se zkratkou dávající najevo, že jde o dodatečnou vsuvku, a to zkratkou pozn. aut. (poznámka autora) nebo iniciálami autora.

v němž rozsáhlé doslovné citáty jednak působí rušivým dojmem a jednak uvádějí autora (zejména studentské práce) v podezření, že danou problematiku dostatečně nepochopil nebo si práci výrazně usnadňuje.

Například:

„Řečeno neobrazně: [život, J. Š.] zná jen neslučitelnost a tedy i neřešitelnost boje posledních vůbec *možných* stanovisek k životu, a tedy možnost *rozhodovat se mezi nimi*“ [Weber 1998: 130, kurziva v originále].

Podmět citované věty (život) vyplývá z předchozí pasáže, kterou jsem však nepovažovala za nutné ocitovat. Bez něj by však věta nedávala smysl, a proto jsem ho doplnila v závorce. Aby bylo zjevné, že závorka v originálu nebyla, přidala jsem své iniciály.

Ve starších textech, a lze se s tím setkat i dnes, používají autoři různá latinská úsloví a obraty nebo pojmy v jiném cizím jazyku, případně hovoří o kdysi běžně známých skutečnostech, které dnešní čtenáři neznají apod. V takovém případě je užitečné tyto výrazy čtenářům zpřístupnit a uvést jejich překlad nebo výklad v poznámce pod čarou. Můžeme to však také udělat přímo v citovaném textu (zejména je-li vysvětlivka krátká). Potom však musíme dát najevo, že překlad nebo vysvětlení v původním znění nebyly.

„Například tzv. Greshamův zákon [Špatná mince vytlačuje dobrou, J. Š.] je racionálně evidentním výkladem lidského jednání v daných podmínkách a za ideálnětypického předpokladu čistě racionálně účelové jednání“ [Weber 1998: 142].

Nebo:

„Kdyby profesor z blahosklonné výše své katedry chtěl takový cationismus [neúprosnou mravokárnost, pozn. aut.] doporučovat, nevyjímalo by se to ovšem příliš stylově“ [Weber c.d.: 86].

Druhý příklad také ukazuje, že údaj o zdroji není třeba stále znovu a znovu opakovat. Pracujeme-li s tímtož textem, nemusíme pokaždé uvádět, o jaký zdroj jde. Postačí, napíšeme-li, že jde o stejný text jako v předchozí citaci (c.d. = citované dílo). Pokud uvádíme citát, který je dokonce na stejné stránce jako předchozí, píšeme tamtéž, případně ibid. (z latinského ibidem – tamtéž).⁵²

Některé texty se nečtou snadno. Určité problémy lze předpokládat zejména u starších prací, jako například Weberových. Jde-li nám především o smysl a méně o původní formulaci, převádíme složitější (zejména archaické) texty do jednoduššího jazyka. V takovém případě jde o tzv. parafrázi (nikoli tedy citaci). Pasáž

⁵² Blíže viz kapitolu 5.5.

z Weberova textu citovanou v prvním příkladu lze parafrázovat třeba takto:

Sociální vztah Weber definuje jako jednání dvou či více lidí, jímž se oba obrací (orientují) vůči sobě navzájem, a jednání jako chování, jemuž dávají nějaký smysl. V poměrně obsírné pasáži pak vysvětluje, že ačkoli sociální vztah často spočívá ve *vzájemně* orientovaném jednání, nebývá tomu tak vždy. Jinými slovy, k tomu, abychom mohli mluvit o sociálním vztahu, nemusí nutně jít o objektivně „dvoustranné jednání“, kdy se účastníci sociálního vztahu chovají tak, jak navzájem předpokládají (jako například otec a syn). Často se stává, že v určitém vztahu jedna ze zúčastněných stran očekávání druhých nenaplnuje. Například někdo považuje druhého za přítele a podle toho se k němu chová, a to i když on k němu žádné přátelství necítí a jako přítel se ani nechová. I toto jednostranné přátelství však má na chování toho druhého vliv. Podobně hovoříme o smluvním vztahu mezi dvěma stranami i v tom případě, že jedna z nich smlouvu soustavně porušuje. Uvedené dvě situace jsou příkladem tzv. „objektivně jednostranného“ jednání. Weber se také zmiňuje o jednání, které je „objektivně jednostranné z obou stran“, z textu však není zcela zřejmé, jakou situaci má na mysli [Weber 1998: 159].

Parafráze bývá kratší než původní text, někdy se však setkáme i s prepisem, jenž svou délkou původní text přesahuje. Bývá tomu tak, je-li originál velmi obtížně srozumitelný, nebo jej lze interpretovat různým způsobem. Vždy je však nezbytné uvést přesný odkaz.

Původní text jsem v tomto příkladu parafrázovala, dala jsem ho rovněž do kontextu celé kapitoly a při té příležitosti jsem uvedla některé další Weberovy definice (sociálního vztahu a sociálního jednání). Vzhledem k tomu, že jde o notoricky známé definice, uvedla jsem je bez příslušného odkazu. Většinou je však přesné odkazy třeba uvést. V daném příkladu by to vypadalo takto:

Ačkoli Weber definuje sociální vztah jako vzájemné sociální jednání [Weber 1998: 158] a jednání vymezuje jako chování, jemuž jednáci přisuzuje nějaký smysl [c.d.: 136], netvrdí, že „... účastníci navzájem vztaženého jednání vkládají [...] do sociálního vztahu stejný obsah smyslu nebo že postoj partnerů si co do smyslu navzájem vnitřně odpovídá, že tedy v tomto smyslu existuje nějaká ‚vzájemnost‘. [...] Navzájem vztažené je ale jednání také tehdy, jestliže jednáci [...]

předpokládá, že partner k němu (k jednácímu) má určitý postoj a na toto očekávání orientuje své vlastní jednání... Objektivně ‚dvoustranné‘ je jednání přirozeně jen potud, jestliže si obsah smyslu navzájem [...] ‚odpovídá‘...“ Taková situace je ovšem „v realitě mezním případem“ [c.d.: 159].

Obecnou zásadou je citovat vždy z původního textu. Přebírat citáty uvedené v pracích jiných autorů je považováno za nešvar, především proto, že autor práce, z níž jsme je převzali, cituje v určitém kontextu, který se nemusí zcela krýt s původním, může se v nich dopustit nějaké nepřesnosti (nejčastěji v překladu) apod.⁵³ Naše knihovny jsou bohužel chudé a získat některé práce není vždy snadné. Proto se u nás lze setkat, pokud jde o převzaté citáty, s jistou tolerancí. V žádném případě však nesmí jít o citaci pro výklad nebo určité tvrzení klíčovou. Převzatý citát lze tolerovat, je-li uveden například jako motto nebo instruktivní ilustrace a opatřit si originál je obtížné, či dokonce nemožné.⁵⁴ Vždy je třeba si nejdříve ověřit, zda dotýčný titul skutečně není k dispozici. I v tom případě je nutné uvést, že jde o citaci převzatou a odkud. Dejme tomu, že se mi zalíbila formulace O. Marquarda, protože ji považuji za výstižné vyjádření svého záměru. Narazila jsem na ni v přehledové práci zabývající se filosofií XX. století a shánět původní Marquardovu by bylo obtížné (náročné na čas a peníze). Odkáži na ni proto takto:

V následujícím textu chci ukázat, že komunikace s druhými není jen jednou ze základních podmínek prostého přežití, ale že také náš život celkově obohacuje. Výstižně to formuloval Marquard: „Komunikace s jinými je naší jedinou možností, jak mít vícero životů a tím mnoho příběhů: a to netoliko – simultánní – komunikace se současně žijícími jinými, ale též – historická – komunikace s jinými z jiných dob a cizích kultur ...“ [Marquard 1986: 73 citováno dle Horyna 1998: 105].

⁵³ Často až k absurditám dochází, opírají-li studenti své práce o torza klasických textů uváděná v učebnicích nebo nejrůznějších čítankách apod. Protože neznají celkový kontext dané pasáže, dospějí často v kombinaci s dalšími neznalostmi ke zcela nesmyslným interpretacím, kdy například citují text J.-J. Rousseaua (1712–1778) jakožto kritiku Marxe (1818–1883) apod.

⁵⁴ Nikdy by se však neměly přebírat citáty z čítanek nebo učebnic. To lze do jisté míry tolerovat jen v seminárních pracích na začátku studia.

Citlivým problémem je citování cizojazyčné literatury. Dávat jednoznačná doporučení je obtížné. Striktně vzato bychom měli vždy citovat originální znění, protože každý překlad je interpretací. Takovou praxí však výrazně zužujeme potenciální čtenářstvo na úzce zaměřené odborníky a ty, kdo alespoň pasivně zvládnou příslušný jazyk. Přecházet z jazyka do jazyka je pro mnohé čtenáře více či méně únavné.⁵⁵ Osobně se kloním k názoru, že uvádět znění v originále je nutné jen tam, kde text nově interpretujeme, polemizujeme s doposud zavedenou interpretací apod. Potom je vůči čtenáři slušné uvést alespoň v poznámce pod čarou český překlad. Studenti by však neměli citovat pouze originální znění nikdy, aby bylo zřejmé, že textu skutečně porozuměli.

Rozkolísaná je též praxe v odkazech na překlady a v uvádění překladatele. Odkazujeme-li na titul v originále, je dle mého názoru zřejmé, že jde o náš vlastní překlad.⁵⁶ Dříve se striktně vyžadovalo citovat z českého překladu, pokud existuje. Zjišťuji však, že tento požadavek se dodržuje stále méně. Je pochopitelné, že autor cituje z originálu, vzdor tomu, že práce vyšla v češtině, považuje-li překlad za nekvalitní. V takovém případě by rozhodně měl v poznámce uvést, že jde o jeho vlastní překlad. V seznamu literatury by však měl také uvést, že práce byla rovněž publikována v češtině. Některá nakladatelství, která si zakládají na své solidnosti, trvají na tom, aby v seznamu literatury byla u překladů uvedena i jména těch, kdo je pořídili.

Základní zásadou tedy je: Citát je detailní kopií původního znění a jeho případné úpravy je třeba pečlivě vyznačit. Odkaz se musí uvést také u parafráze.

5.4 Co patří a co nepatří do seznamu literatury?

Součástí každého odborného textu jsou úplné údaje⁵⁷ o všech zdrojích, z nichž autor čerpal. Tyto údaje se uvádějí buď v po-

⁵⁵ V tomto tvrzení vycházím především z vlastní zkušenosti. Ačkoli zcela bez problémů a běžně čtu stati a knihy v angličtině, nedávno jsem si uvědomila, že české texty protkané dlouhými anglickými pasážemi mám sklon odkládat.

⁵⁶ Pokud jsme ovšem o překlad někoho požádali, měli bychom uvést jeho jméno.

⁵⁷ Které to jsou, viz následující pasáž 5.5.

známkách pod čarou, nebo v seznamu použité literatury za textem. Využijeme-li prvního způsobu, nemusíme se zamýšlet nad tím, které zdroje uvádět a které nikoli – vyplývá to přímo z textu. Tam, kde odkazujeme na nějaký text nebo myšlenku apod., prostě vložíme příslušnou poznámku. Redakce časopisů a některá nakladatelství často vyžadují jiný způsob: úplný seznam použité literatury uvést za textem. Tomuto postupu dávám přednost, protože ho považuji za úsporný a přehledný.⁵⁸ Právě pro jeho přehlednost jej také vyžadují u studentských textů a užívám ho i v této knize.

Redakce významných, tzv. recenzovaných časopisů⁵⁹, striktně požadují uvádět v seznamu literatury jen ty tituly, na něž text výslovně odkazuje. Splnění tohoto požadavku kontrolují a každý nadbytečný údaj vyřazují. Brání se tím praxi některých autorů, kteří seznam literatury nafukují, aby čtenáře ohromili svojí sečtělostí. Především se však tímto požadavkem snaží co nejvíce omezit umělé zvyšování citačních indexů autorů, jejichž práce jsou uvedeny v seznamu literatury, ale v textu nejsou využity. Do seznamu tedy patří jen tituly, o něž se text opírá, a všechny tituly, na něž odkazuje (i převzaté citace). Uměle seznam rozšiřovat například výčtem všech titulů, které se daným problémem zabývají, ačkoli to v daném kontextu není funkční, je považováno za nectnost a snižuje to autorovu důvěryhodnost.

Před problémem, co zařadit do seznamu literatury, stojí především studenti, a to z několika důvodů. Počet titulů, s nimiž pracovali, mívá ve společenských vědách často vliv na celkové

⁵⁸ Ukázala jsem, že četba odborné literatury je nezbytnou a rutinní součástí odborné práce. Častěji však představuje spíše listování v textech než jejich důkladné čtení. Při takovém listování nás vždy zajímá, s jakou literaturou autor textu pracuje. Tuto informaci zjistíme rychleji v seznamu než v poznámkách pod čarou. V poznámkách totiž nebývá zvykem opakovat název titulu v každém odkazu, uvádí se jen v prvním. V dalších pak už nalezneme jen poznámku c.d. (citované dílo) nebo ibid. (ibidem = tamtéž), či česky tamtéž. Chceme-li zjistit, o jakou práci jde, musíme v předchozích poznámkách pracně hledat, kdy se titul objevil poprvé.

⁵⁹ Jde o časopisy, které si vydobily v odborné veřejnosti renomé, zejména tím, že publikují závažné stati zkušených autorů a mimořádně závažné stati neznámých autorů. Každý nabídnutý text je proto dříve, než je publikován, anonymně posouzen (recenzován) odborníky v daném oboru.

hodnocení diplomové práce. Diplomová práce opírající se jen o dva nebo tři tituly by musela přinést něco vskutku objevného, aby byla vůbec přijata nebo dokonce hodnocena jako výborná. Protože v ní má student mimo jiné prokázat, zda a nakolik zvládl práci s literaturou, bývá někdy stanoven minimální počet titulů, z nichž má práce vycházet, a někdy i procento cizojazyčných prací. Studenti proto mívají snahu opatřit své práce co nejdelším seznamem literatury. Uvádějí v nich vše, co k danému tématu kdy přečetli (často též z obavy před nařčením z plagiátorství), nebo dokonce i ty tituly, o jejichž existenci jen vědí, které však vůbec nečetli. K opačnému extrém, jehož důsledkem jsou seznamy o dvou až třech titulech, mají sklony zejména začátečníci vycházející z představy, že uvést je třeba jen ty zdroje, z nichž citují doslova. Převzaté myšlenky nebo teze, z nichž vycházejí nebo které parafrázují, tak de facto vydávají za své vlastní a prohřešují se tím proti publikační etice. Pokud jsou „přistiženi“, brání se, že daný titul necitují. To však není omluva. I když jim byl nějaký text jen zdrojem inspirace, měli o tom alespoň v úvodu s příslušným odkazem čtenáře informovat.

Hlavní zásada je opět jednoduchá: do seznamu literatury patří všechny a jen využitě zdroje.

5.5 Jak se správně vede poznámkový a odkazový aparát?

(Alena Miltová)

Poznámkovým aparátem se rozumí poznámky, které jsou umístěny pod čarou (těm se odborně říká patové) nebo za textem (ty se označují jako koncové).⁶⁰ Obsahem těchto poznámek může být buď 1) uvedení citovaného díla, tj. pramene (pokud autor volí takový způsob citování), 2) podrobnější komentování, vysvětlení nebo rozvedení určité myšlenky anebo jevu, nebo 3) odkazování na předcházející nebo následující část dané práce.⁶¹

O typu poznámek uvedených v bodu 1) se musím zmínit proto, že je u nás stále hojně používán například v historických

⁶⁰ Čtenáři oceňují, jsou-li poznámky umístěny pod čarou. Řada nakladatelství se však z úsporných důvodů uchyluje k tomu, že poznámky umísťuje za kapitoly nebo dokonce na konec knihy – v řazení podle kapitol.

⁶¹ Podrobněji viz [Eco 1997: 210–217].

nebo filosofických pracích, s nimiž pracují i odborníci v ostatních společenských vědách. Takový odkaz vypadá například takto:

Josef Macek, Jagellonský věk v českých zemích, díl IV., Praha 1999, str. 24.

Při tomto způsobu citování se často stává, že se v poznámkách vícekrát nebo neustále opakuje jedna či několik citovaných prací. V takovém případě se může bibliografická informace zkrátit, a to několika způsoby:

– pokud citace následují bezprostředně po sobě, stačí uvést „Tamtéž, str. xx“ nebo „Ibidem, str. xx“ (příp. „Ibid.“), nebo „Cit. dílo“ (tj. citované dílo), str. xx nebo „Op. cit.“, event. jen „o. c.“ (tj. opere citato, v citovaném díle);

– pokud se opakuje nejen citované dílo, ale i tatáž strana, může se použít zkratka „l. c.“ (tj. loco citato, na uvedeném místě);

– pokud se mezi předchozím citováním určitého díla a jeho dalším citováním vyskytnou jiná díla, zopakuje se v nové citaci jméno autora a „cit. dílo“ nebo zkrácený název díla, např. takto: Macek, cit. dílo, str. 25 nebo Macek, Jagellonský, str. 25 (tento druhý způsob se doporučuje v případě, že citujeme více děl tohoto autora).

Jedná-li se o typ poznámek uvedených pod bodem 2), tj. různé komentáře, dodatečné informace apod., doporučuje se, aby tyto poznámky byly co nejúspornější a nejstručnější a aby v nich autor příliš neodbíhal od výkladu v hlavním textu. Autor zde také může uvádět další díla, která se zabývají daným problémem, ale která přímo necituje. Tato informace o další literatuře pak slouží těm čtenářům, kteří se zajímají právě o daný problém.

V textu se k poznámkám odkazuje pomocí číslice nebo zvoleného symbolu umístěného výše, tj. v podobě horního indexu.⁶² Dnešní textové editory číslují poznámky automaticky, což většina autorů využívá. Postupně tak mizí dřívější praxe, kdy se například číslovaly poznámky vždy na každé stránce znovu od „1“ apod. Autor knihy může zvolit číslování od „1“ do „xy“ průběžně v celé knize, nebo od poznámky číslo 1 začínat v každé kapitole.

Pokud se uvádí prameny v poznámkách, lze tyto poznámky odlišit od tzv. věcných poznámek (rozdávajících myšlenku) tak, že

⁶² Odkazovat můžeme k jednotlivému slovu (v tom případě odkaz umístíme v textu přímo za toto slovo), nebo k větě, resp. celému odstavci (v tom případě odkaz umístíme až za konec věty, tj. za tečku).